

F โย บ

พระธรรมโยบเขียนขึ้นในศตวรรษที่ 10 ก่อนคริสตศักราช
แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าใครเป็นผู้เขียน ลักษณะเป็นคำประพันธ์
สละสลวย กล่าวถึงปัญหาลึกซึ้งที่สุดปัญหาหนึ่งของมนุษย์
คือทำไมจึงมีความผิดบาปและความทุกข์ทรมาน
ในเมื่อพระเจ้าทรงอานุภาพพอที่จะจัดการกับสองสิ่งนี้
พระธรรมเล่มนี้เริ่มด้วยความทุกข์ทรมานที่โยบเผชิญ
แล้วเป็นถ้อยแถลงจากเพื่อนๆ ของโยบได้แก่ เอลีฟัส บิลดัด
และโซฟาร์ ซึ่งต่างก็พยายามอธิบายความทุกข์ของโยบต่างๆ
นานา คนที่สี่คือเอลีชูพยายามสรุปสถานการณ์
และเสนออีกเหตุผลหนึ่งว่าทำไมโยบต้องเผชิญความทุกข์
ท้ายที่สุดพระเจ้าเองตรัสกับโยบ และโยบก็ตระหนักว่า
มนุษย์เราไม่ได้ต้องการ ‘ คำ ต อ บ ’
ต่อปัญหาชีวิตมากเท่ากับต้องการพระเจ้า
แล้วโยบได้รับการรักษาหายจากโรค
และได้รับพระพรทั้งด้านจิตวิญญาณและด้านวัตถุ
มั่งคั่งล้นเหลือยิ่งกว่าเดิม
พระธรรมเล่มนี้เต็มไปด้วยความลึกลับรายรอบชีวิตมนุษย์
และความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพระเจ้า
มนุษย์เรารู้ไม่พอที่จะอธิบายความ เป็นไปของสิ่งต่างๆ
อย่างไรก็ตามโดยอาศัยความเชื่อมั่นในพระเจ้า
เป็นไปได้ที่เราจะข้ามพ้นขอบเขตจำกัดของเรา เพราะพระเจ้าทรง
ทราบสาเหตุของที่ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้น
แ ล ะ จ ะ ท ร ง ใ ห้บังเกิดผลดีแก่บรรดาผู้ที่รักพระองค์
เราจึงเรียนรู้ความจริงอันลึกซึ้งนี้
ซึ่งว่าเมื่อเราสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างเหลือแต่พระเจ้า
พระเจ้าเท่านั้นที่เพียงพอแล้ว

โครงเรื่อง

1. ความทุกข์ยากปรดงเข้ามา (1:1-2:13)
2. การโต้ตอบรอบแรก (3:1-14:22)
3. การโต้ตอบรอบที่สอง (15:1-21:34)
4. การโต้ตอบรอบที่สาม (22:1-31:40)
5. เอลีชูอภิปราย (32:1-37:24)
6. พระเจ้าตรัสกับโยบ (38:1-41:34)
7. โยบคืนสู่ความรุ่งโรจน์ (42:1-17)

1 ในดินแดนอุสมิชายคนหนึ่งชื่อโยบ เป็นคนดีเพียบพร้อม
เที่ยงธรรม ย่าเกรงพระเจ้าและหลีกเลี่ยงจากความชั่ว
2 ท่านมีบุตรชาย 7 คนและบุตรสาว 3 คน 3 ท่านมี แกะถึง 7,000
ตัว อูฐ 3,000 ตัว วัวผู้ 500 คู่ ลาตัวเมีย 500 ตัว
และมีคนใช้มากมาย ท่านยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก
4 บุตรชายของโยบจะผลัดกันจัดงานเลี้ยงในบ้านของตน
และเชิญพี่น้องชายหญิงมา ร่วมในงานด้วย
5 เมื่องานเลี้ยงเสร็จสิ้นลง
แต่ละคราวโยบจะให้พวกเขาทำพิธีชำระตน
ตั้งแต่เช้าตรู่โยบจะถวายเครื่องเผาบูชาให้บุตรแต่ละคน
โดยระลึกอยู่ว่า ‘ บางทีลูกของเราอาจทำอะไรที่ผิดบาป
หรือแข่งด่าพระเจ้าอยู่ในใจ’ โยบกระทำเช่นนี้เสมอมา

ช ำ ต ำ น ข อ ท ด ล อ ง โ ย บ

6 วันหนึ่งบรรดาทูตสวรรค์*มาชุมนุมกันเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็น
นเจ้า+ ช ำ ต ำ น ¹ก็มาด้วย
7 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสถามซาตานว่า “ เจ้ามาจากไหน?”

¹ 1:6 * หรือ บุตรของพระเจ้า

ซาตานทูลตอบว่า “ ท่องเที่ยวไปมาในโลก พระเจ้าข้า”

8 องค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงตรัสว่า

“ เจ้าสังเกตดูโยบผู้รับใช้ของเราบ้างหรือเปล่า?

ทั่วโลกไม่มีใครเสมอเหมือนเขา ดีเพียงพร้อม เทียงธรรม
ยำเกรงพระเจ้า และหลีกเลี่ยงจากความชั่ว”

9 ซาตานทูลตอบว่า “ แน่แน่นอน

ก็ในเมื่อพระองค์ทรงตอบแทนเขาอย่างดี 10 พระองค์

ล้อมรั้วป้องกันเขาและครอบครว้กับทรัพย์สินทุกอย่าง

ทรงอวยพรกิจการทุกอย่างที่เขาทำ ฝูงสัตว์ของเขาขยายทั่วแดน

11 แต่พระองค์ลองยื่นพระหัตถ์ออกแตะต้องทรัพย์สินทุกอย่างของ
เขาสิ รับรองเขาจะแช่งด่าพระองค์ต่อพระพักตร์เลยทีเดียว”

12 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับซาตานว่า “ เอาเถิด ทุก

อย่างที่เขาถืออยู่ในมือของเจ้าแล้ว

แต่อย่าแตะต้องตัวเขาก็แล้วกัน”

ซาตานจึงทูลลาองค์พระผู้เป็นเจ้า+ไป

โยบสูญเสียทรัพย์สมบัติ

13 วันหนึ่งขณะที่บุตรชายบุตรสาวของโยบ

กำลังกินเลี้ยงกันอยู่ที่บ้านของพี่ชายคนโต

14 ก็มีคนหนึ่งมาแจ้งแก่โยบว่า

“ วัวของท่านกำลังไถนาอยู่และลากินหญ้าอยู่ข้างๆ

15 ก็มีพวกเสบามาปล้นเรา

ต้อนสัตว์ไปและสังหารคนเลี้ยงเสียหมด

มีแต่ข้าพเจ้าคนเดียวเหลือรอดมาเรียนท่าน”

16 ขณะที่คนนั้นพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็มีอีกคนมาแจ้งว่า

“ ไฟแห่งพระเจ้าตกลงมาจาก

สวรรค์เผาผลาญฝูงแกะและคนเลี้ยงของท่านอดวาย
มีเพียงข้าพเจ้าเท่านั้นที่รอดมาเรียนท่านได้”
17 ก่อนที่คนนั้นจะพูดจบ ก็มีอีกคนนำข่าวมาบอกว่า
“ กองโจรชาวเคลเดียสามกองมาไล่ต้อนอูฐของท่านไป
และฆ่าบ่าวไพร่ของท่าน
มีข้าพเจ้าเพียงคนเดียวหนีรอดมาบอกท่านได้”
18 ขณะที่เขายังพูดอยู่ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามารายงานว่า
“ บุตรชายบุตรสาวของท่าน
กำลังกินเลี้ยงกันอยู่ที่บ้านพี่ชายคนโต 19 ทัน
ใดนั้นก็มีการใหญ่โตจากทะเลทราย
ซัดกระหน่ำจนบ้านพังลงมาทับพวกเขาตายหมด
ข้าพเจ้าผู้เดียวที่รอดมาบอกท่าน”

โดยยอมรับสถานการณ์
20 โดยจึงลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุม และโกนศีรษะ
ท่านซบกายลงกับพื้นนมัสการพระเจ้า 21 และกล่าวว่า
“ ข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์มารดาตัวเปล่า
และข้าพเจ้าจะจากไปตัวเปล่า
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานให้และพระองค์
ทรงเอาคืนไป
สรรเสริญพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า+”

22 ในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้
โดยมิได้ทำบาปโดยกล่าวโทษพระเจ้าเลย

ขอแต่ให้ไว้ชีวิต

อีกครั้งหนึ่งเมื่อบรรดาทูตสวรรค์²มาชุมนุมกันเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+และซาตานก็มาด้วย

2องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสถามซาตานว่า “ เจ้ามาจากไหน?”

ซาตานกราบทูลว่า “ ท่องเที่ยวไปมาในโลก พระเจ้าข้า”

3องค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงตรัสว่า

“ เจ้าสังเกตดูโยบผู้รับใช้ของเราบ้างหรือเปล่า?

ทั่วโลกละไม่มีใครเสมอเหมือนเขา ดีเพียงพร้อม เทียงธรรม

ยำเกรงพระเจ้าและหลีกเลี่ยงจากความชั่ว

เขายังคงซื่อตรงภักดีต่อเรา

ทั้งๆที่เจ้าทำทนายให้เรายอมให้เจ้าทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ”

4ซาตานกราบทูลว่า “ หนึ่งแทนหนึ่ง

คนเรายอมเสียอะไรก็ได้เพื่อแลกชีวิตของตน

5ลองพระองค์ยื่นพระหัตถ์ออกแตะต้องเลือด เนื้อร่างกายของเขาสิ

รับรองเขาจะแข่งด่าพระองค์ต่อพระพักตร์เลยทีเดียว”

6องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ เอาเถิด เจ้าจะทำอะไรเขาก็ได้

แต่อย่าแตะต้องชีวิตของเขา”

7ซาตานจึงทูลลาองค์พระผู้เป็นเจ้า+ไป

แล้วทรมาณโยบด้วยไฟร้ายซึ่งลามตั้งแต่ฝ่าเท้าถึง กลางกระดูก

8โยบจึงเอาเศษหม้อแตกขูดเนื้อของท่านขณะนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

ยังคงภักดีต่อพระเจ้า

9ภรรยาของโยบกล่าวกับท่านว่า “ ท่านยัง

จะซื่อตรงภักดีต่อพระเจ้าอยู่อีกหรือ แข่งด่า

พระเจ้าแล้วก็ตายเสียเถอะ”

² 2:1 * หรือ บุตรของพระเจ้า

10 โยบ ตอบว่า “ เธอพูดเหมือนคนโง่เขลา เราจะรับแต่สิ่งดีๆ จากพระองค์ โดยไม่ยอมรับความทุกข์ร้อนบ้างเลยหรือ”
ในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้โยบมิได้เอ่ยวาจาที่ผิดบาปเลย

ส ห า ย ข อ ง โ ย บ

11 เมื่อสหายสามคนของโยบได้ข่าวทุกข์ร้อนที่เกิดแก่ท่าน ก็นัดกันเดินทางจากบ้าน มาเพื่อร่วมทุกข์และให้กำลังใจโยบ
ได้แก่ เอลีฟัสแห่งเทมาน บิลดัดแห่งซุอาห์
และโศฟาร์แห่งนาอามาห์ 12 ครั้งพวกเขาเห็นโยบ แต่ไกล
ก็จำท่านแทบไม่ได้ จึงพากันร้องให้ เสียงดัง ฉีกเสื้อผ้า
และโปรยฝุ่นใส่ศีรษะ
13 แล้วนั่งอยู่ที่พื้นเป็นเพื่อนโยบตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืน
ไม่มีใครเอ่ยอะไรแม้แต่คำเดียว
เพราะเห็นว่าโยบทุกข์ทรมาณแสนสาหัส

โยบคร่ำครวญ

3 แล้วโยบเอ่ยปากสาปแช่งวันที่ท่านถือ กำเนิดมา

2 ท่านกล่าวว่า

3 “ ขอให้วันที่ข้าเกิดมาพินาศอดวาย

และคืนที่พวกเขาพูดกันว่า

‘ คลอกลุกชายแล้ว’

4 ขอให้วันนั้นกลับกลายเป็นความมืด

ขอพระเจ้าเบื้องบนอย่าทรงใส่ใจกับวันนั้น

อย่าให้มีแสงสว่างใดๆ

5 เอย ขอให้ความมืดเงาดำยึดวันนั้นไว้

ขอให้เมฆดำบดบังมัน

ขอให้ความมืดม่นกลบบังแสงสว่างของวันนั้น

6 ขอให้ความมืดมิดกุมวันนั้นไว้

ขอให้มันถูกลบออกจากปฏิทิน
อย่าได้นับรวมเข้ากับวันใดๆในเดือนต่างๆ

- 7 ขอให้คืนนั้นมลายหายไป
อย่าให้มีเสียงโห่ร้องยินดี
- 8 ขอให้คนแข่งสาปทั้งหลาย
ผู้พร้อมจะปลุกเรียกเลวีอาธานขึ้นมา
สาปแข่งวันนั้น
- 9 ขอให้ดาวประกายพริ้วอับแสงไป
ให้มันแสวงหาแสงสว่างแต่ไม่พบ
และไม่มีวันได้เห็นแสงอรุณ
- 10 จงแข่งมัน เพราะมันไม่ยอมปิดกรรมมารดาของข้า
ปล่อยให้ข้ามารู้เห็นความทุกข์นี้
- 11 ทำไมหนอ ข้าจึงไม่ตายเสียตั้งแต่เกิด
สิ้นลมตั้งแต่คลอด
- 12 ทำไมหนอ จึงมีดักที่รองรับข้าไว้
มีอ้อมอกที่เลี้ยงดู
- 13 ไม่เช่นนั้น ป่านนี้ข้าคงได้นอนอย่างสงบ
ข้าคงได้หลับ และพักอย่างสบาย
- 14 อยู่ร่วมกับบรรดากษัตริย์และที่ปรึกษาของโลก
ผู้สร้างสถานที่สำหรับตน ซึ่งบัดนี้ปรักหักพัง
- 15 กับบรรดาผู้ครอบครอง
ซึ่งมีเงินทองเต็มบ้าน
- 16 ทำไมหนอ ข้าจึงไม่ถูกดินกลบหน้
เหมือนทารกที่ตายตั้งแต่ยังไม่คลอด
ไม่ต้องเห็นเดือนเห็นตะวัน
- 17 ณ ที่ซึ่งคนชั่วหยุดวุ่น วา ย
คนเหนื่อยอ่อนก็ได้พักสงบ
- 18 เชลยอยู่อย่างสบาย

- ไม่มีเสียงตะคอกจากนายทาส
- 19 ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยไปอยู่ที่นั่น
และทาสก็เป็นอิสระจากนาย
- 20ทำไมหนอจึงยังมีแสงสว่างแก่ผู้ที่ทุกข์ลำเค็ญ
ทำไมให้ชีวิตแก่ผู้ที่ขมขื่นในดวงวิญญาณ
- 21 ผู้ที่โหยหาความตายเหมือนไฟหาเงินทอง
หรือขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แต่ก็ไม่พบ
- 22 ผู้ซึ่งจะชื่นชมยินดี
หากไปถึงหลุมฝังศพเสียได้
- 23 ทำไมชีวิตยังไม่ดับสูญสำหรับคนที่จนมุม
ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมกรอบไว้
- 24 มีแต่การทอดถอนใจมาถึงข้าแทนข้าวปลาอาหาร
เสียงครวญครางของข้าพรั่งพรูออกมาเหมือนสายน้ำ
- 25 สิ่งที่ข้ากลัวมาถึงข้า
สิ่งที่ข้าหวาดหวั่นเกิดขึ้นกับข้าแล้ว
- 26 ข้าไม่มีสงบ ไม่มีความสุขสบาย
ข้าไม่ได้พักผ่อน มีแต่ความทุกข์ทรมานเท่านั้น”

เอลีฟัสกล่าว

- 4 แล้วเอลีฟัสแห่งเทมานตอบว่า
- 2 “ ขอพูดอะไรสักคำ ท่านพอจะทนฟังได้ไหม
แต่ใครเล่าจะอดใจไว้ไม่พูดออกมา
- 3 คิดดูสิ ท่านเคยแนะนำคนมากมาย
เคยเสริมกำลังคนที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง
- 4 คำพูดของท่านเคยหนุนชูผู้ที่สะดุดล้ม

ท่านทำให้คนที่ล้มพับลงเข้มแข็งขึ้นมาได้

- 5 แต่เดี๋ยวนี้เมื่อทุกขร้อนมาถึง ท่านก็ท้อแท้
เมื่อถูกมันกระหน่ำ ท่านก็หมดกำลังใจ
- 6 ไม่ควรหอรอกหรือที่ท่านจะมั่นใจในคุณธรรมของท่าน
และหวังใจในความประพฤดีพร้อมของท่าน
- 7 จงใคร่ครวญดูเถิด มีหรือที่คนบริสุทธิต้องพินาศ
หรือคนเที่ยงธรรมต้องถูกทำลาย
- 8 ข้าสัจเกตว่าคนที่ไถหว่านความชั่วและความเดือดร้อน
ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้นเช่นกัน
- 9 เขาพินาศโดยลมหายใจของพระเจ้า
ย่อยยับโดยพระพิโรธของพระองค์
- 10 สิ่งใดอาจจะส่งเสียงขู่คำราม
แต่เขี้ยวเล็บของราชสีห์ก็ยังถูกหัก
- 11 สิ่งใดย่อยยับเพราะหาเหยื่อไม่ได้
ลูกสิงห์ต้องกระจัดกระจายไป
- 12 มีถ้อยคำมาถึงข้าอย่างลึกลับ
เป็นเสียงกระซิบที่หูของข้าได้ยิน
- 13 ในฝันร้ายซึ่งเข้ามายามค่ำคืน
ขณะที่ผู้คนหลับสนิท
- 14 ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงจู่โจมข้า
ทำให้กระดูกทุกซี่ของข้าสั่นสะท้าน
- 15 วิญญาณดวงหนึ่งจู่ผ่านหน้าข้าไป
ข้าชนลูกชู้
- 16 วิญญาณดวงนั้นหยุด
ข้าบอกไม่ได้ว่ามันเป็นอะไร
มีร่างหนึ่งอยู่ตรงหน้าข้า
และข้าได้ยินเสียงกล่าวว่า

- 17 “ มนุษย์จะชอบธรรมกว่าพระเจ้าได้หรือ
คนเราจะบริสุทธิ์กว่าพระเจ้าสร้างเขาได้หรือ”
- 18 หากว่าพระเจ้ายังทรงไว้วางพระทัย
ผู้รับใช้ของพระองค์เองไม่ได้
แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์พระองค์ก็ยังทรง
กล่าวโทษความผิดพลาดของ เขา
- 19 ก็แล้วผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
ผู้ซึ่งมีรากฐานอยู่ในฐลิติน
ซึ่งขยี้ให้ตายได้ง่ายตายเหมือนแมลงเม่า
- 20 จากรุ่งอรุณถึงสนธยา เขาถูกห้าหั้นเป็นชั้นๆ
พินาศไปนิรันดร์ โดยไม่มีผู้ใดสังเกต
- 21 สายใยแห่งชีวิตของเขาขาดสะบั้น

และเขาตายไปโดยปราศจากความเข้าใจมิใช่หรือ”

- 5** “ ร่ำร้องไปเกิด แต่ใครเล่าจะตอบท่าน
ท่านจะหันหน้าไปหาเทพเจ้าองค์ไหน
- 2 คนโง่ตายไปเพราะโทษะจริต
ความอิจฉาริชยาเช่นฆ่าคนโศดเขลา
- 3 ข้าเคยเห็นคนโง่หยั่งรากมั่นคง
แต่ทันใดนั้น บ้านของเขาก็ถูกแข่งสาป
- 4 ลูกหลานของเขาไม่ได้อยู่อย่างมั่นคงปลอดภัย
แต่ถูกบีบคั้นในศาลโดยไม่มีใครช่วยปกป้อง
- 5 พืชผลของเขาถูกคนหิวโหยเขมือบเสียหมด
แม้แต่ที่เอาหนามกันไว้ก็หมดสิ้น
ทรัพย์สินของเขาถูกคนกระหายฉกฉวยไป
- 6 เพราะความทุกข์ไม่ได้ผุดขึ้นมาจากดิน
ความเดือดร้อนมิได้งอกขึ้นจากฐลิติน

- 7 แต่คนเราเกิดมาเพื่อความทุกข์ยาก
เหมือนประกายไฟย่อมพุ่งขึ้นฟ้า
- 8 หากเป็นข้า ข้าจะวิงวอนต่อพระเจ้า
นำเรื่องราวของข้าร้องทูลต่อพระองค์
- 9 พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์
สุดหยิ่งคะเนและสุดคณานับ
- 10 พระองค์ทรงให้ฝนลงมาเหนือโลก
เพื่อรดท้องทุ่ง
- 11 ท ร ง เชิดชูผู้ที่ต่ำต้อย
และนำผู้ที่ทุกข์ทนมาสู่สวัสดิภาพ
- 12 พระองค์ทรงขัดขวางคนเจ้าเล่ห์
แผนการของเขาจะไม่สำเร็จ
- 13 ทรงให้คนที่คิดว่าตนฉลาดติดอยู่ในกับดักของตัวเอง
แผนการของคนชั่วถูกล้มล้างไป
- 14 ความมิดมนมาเหนือเขาในยามกลางวัน
กลางวันแสดๆเขาคล่ำสะเปะสะปะเหมือนอยู่ในตอนกลางคืน
- 15 พระเจ้าทรงช่วยผู้ยากไร้จากวาจาเชือดเฉือนของเขา
จากอุ้งมือของผู้มีอิทธิพล
- 16 คนยากจนจึงยังมีความหวัง
และความยุติธรรมก็เป็นฝ่ายปิดปากเงียบ
- 17 ความสุขมีแก่ผู้ที่พระเจ้าทรงตักเตือน
ฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
- 18
ถึงแม้พระองค์ทรงทำให้เป็นแผลแต่พระองค์ทรงสมานรอยแ

พระองค์ทรงทำให้บาดเจ็บ แต่ทรงรักษาให้หาย

- 19 พระองค์จะทรงกอบกู้ท่านจากอันตราย
และภัยพิบัติสารพัดอย่าง
- 20 พระองค์จะทรงปกป้องท่านจากความตายในยามกัณดารอาหาร
- และ จาก คม ดาบ ใน ยาม สงคราม
- 21 ท่านจะปลอดภัยจากคำนิินทาวาร้าย
ไม่จำเป็นต้องหวั่นกลัวหายนะซึ่งจะมาถึง
- 22 ท่านจะยิ้มเยาะให้แก่ภัยอันตรายและการกัณดารอาหาร
ไม่ต้องหวาดกลัวสัตว์ร้าย
- 23 ท่านจะผูกมิตรกับก้อนหินในทุ่งนา
สัตว์ป่าจะญาติดีกับท่าน
- 24 ท่านจะมั่นใจว่าเต็นท์ของท่านปลอดภัย
ตร วจดูทรัพย์สินก็ไม่มีอะไรขาดหาย
- 25 ท่านจะได้ทราบว่าลูกหลานของท่านจะมีมากมาย
และพงศ์พันธุ์ของท่านจะเหมือนหญ้าบนแผ่นดินโลก
- 26 แม้เมื่อมาถึงหลุมฝังศพ ท่านก็ยังแข็งแรง
เหมือนฟ่อนข้าวที่เก็บเกี่ยวในเวลาอันเหมาะสม
- 27 จากประสบการณ์เราพบว่าทั้งหมดนี้เป็นความจริง

ฉะนั้นเพื่อประโยชน์สุขของท่านเองโปรดรับฟังและนำไปปฏิบัติเถิด”

โยบกล่าวตอบ

- 6 โยบตอบว่า
- 2 “ อยากให้เอาทุกขีรื้อนของข้ามาชั่งดู
กอบความลำเค็ญของข้าขึ้นตราซึกเกิด
- 3 เพราะมันหนักยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล

- ข้าถึงได้พูดอย่างว่าวาม
- 4 ลูกศรขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ฝังอยู่ในข้า
ยาพิษที่อาบไว้ซึมซาบวิญญาณของข้า
ความหวาดหวั่นที่พระเจ้าส่งมาประดังเข้าใส่ข้า
 - 5 มีหรือที่ลาป่าจะร้องเมื่อมีหญ้า
มีหรือที่วัวจะส่งเสียงเมื่อมีหญ้ากิน
 - 6 จะกินอาหารที่จืดชืดโดยไม่เหาะเกลือได้หรือ
ไขขาวดิบๆ จะมีรสชาติอะไร
 - 7 ข้าไม่ยอมแตะต้องอาหารแบบนั้นหรอก
เพราะทำให้ข้าเหื่อม
 - 8 โอ ขอให้ข้าได้ตามที่ทูลขอเถิด
ขอพระเจ้าโปรดประทานตามที่ข้าหวัง
 - 9 คือขอให้พระเจ้าทรงขี้ข้าเสีย
ขอทรงคลายพระหัตถ์ที่กำข้าไว้
- แล้วปล่อยให้ข้าถูกตัดขาดไป
- 10 อย่างน้อยข้าก็ยังมีข้อปลอบใจ
และยินดีขณะเจ็บปวดแสนสาหัส
ว่าข้าไม่ได้ปฏิเสธพระวาระของพระเจ้าองค์บริสุทธิ์
 - 11 ทำไมหนอ ข้าจึงมีกำลังที่จะยังหวังอยู่
ข้ามีความคาดหวังอะไรหนอ ถึงทนอยู่ได้
 - 12 ข้ามีพลังเหมือนก้อนหินหรือ
เลือดเนื้อของข้าเป็นทองสัมฤทธิ์หรือ
 - 13 ข้ายังมีอำนาจจะช่วยตัวเองหรือ
ในเมื่อความสำเร็จมลายสูญจากข้าแล้ว
 - 14 คนสิ้นหวังควรได้รับความเห็นอกเห็นใจจากเพื่อนฝูง
แม้เมื่อเขาหมดความยำเกรงพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

- 15 แต่พี่น้องของข้าเชื่อไม่ได้เลย เหมือนสายน้ำที่ไหลๆหยุดๆ
เหมือนลำธารที่ไหลล้น
- 16 ซึ่งขุนดำเพราะน้ำแข็ง
และเอ่อล้นเมื่อหิมะละลาย
- 17 แต่ยามแห้งแล้งกลับหยุดไหล
และเมื่ออากาศร้อนระอุกลับแห้งผาก
- 18 กองคาราวานแวะเข้ามาสู่แดนกันดาร
และต้องพินาศไป
- 19 กองคาราวานจากเทมาเสาะหาน้ำ
พ่อค้าผู้เร่ร่อนจากเซบามองหาด้วยความหวัง
- 20 พวกเขาทุกข์เพราะหวังไว้มาก
ครั้นมาถึงกลับต้องผิดหวัง
- 21 ท่านก็พอๆ กัน พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าไม่ได้ช่วยเหลืออะไร
พอเห็นสิ่งที่น่าขยะแขยงท่านก็ขยาดกลัว
- 22 ข้าเคยเอ่ยปากหรือว่า ‘ ขอแบ่งทรัพย์สมบัติ
มาช่วยไถ่ข้าด้วย
- 23 ขอช่วยข้าจากมือศัตรู
จากอุ้งมือของคนอำมหิตหนอย’
- 24 สอนข้าเถิด แล้วข้าจะนั่งสงบ
ชี้แจงมาชี้ว่าข้าผิดตรงไหน
- 25 คำพูดจริงใจช่างน่าเจ็บปวดจริงนะ
คำโต้แย้งของท่านพิสูจน์อะไรได้
- 26 ท่านจงใจจะแก้คำพูดของข้า
และทำราวกับว่าถ้อยคำของคนสิ้นหวังเป็นเพียงลมๆ
แล้งๆ หรือ
- 27 พวกท่านถึงกับจับฉลากเลือกลูกกำพร้าว้า
และขายเพื่อน

- 28 โปรดดูข้าเถิด
ข้าจะโกหกเพื่อนซึ่งๆ หน้าหรือ
- 29 หยดเหมียวว่าข้าผิดเสียเถอะ
ทบทวนดู เพราะข้าชอบธรรม อย่อยุติธรรมนักสิ
- 30 ข้าพูดผิดตรงไหนหรือ
ปากของข้าแยกแยะความชั่วไม่ได้หรือ

- 7** “ มนุษย์ไม่ต้องตื่นรাত্রากตรำในโลกหรือ
ชีวิตของเขาไม่เหมือนลูกจ้างหрокหรือ
- 2 เหมือนทาสที่ไฝหายามเย็นหลังเลิกงาน
เหมือนลูกจ้างรอเวลารับค่าจ้าง
- 3 ข้าก็เช่นกัน ได้รับส่วนปีเดือนอันอนิจจัง
ได้รับคืนวันอันทุกข์สำคัญ
- 4 เมื่อข้านอนลงข้าก็คิดว่า ‘ อีกนานไหมกว่าจะได้ตื่น’
ค่าคืนช่างยืดยาวจริงๆ
- ข้านอนพลิกกระสับกระส่ายไปมาจนรุ่งสาง
- 5 ร่างของข้าเต็มไปด้วยหนอนและแผลตกสะเก็ด
ผิวหนังของข้าปริและกลัดหนอง
- 6 ชีวิตของข้าล้มหายไปเร็วเหมือนกระสวยของช่างทอ
สู่จุดจบอย่างหมดหวัง
- 7 ข้าแต่พระเจ้า
โปรดระลึกว่าชีวิตของข้าพระองค์นั้นเพียงฮึดใจเดียว
ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นความสุขอีก
- 8 ตอนนี่ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์ ต่อไปก็ไม่เห็นอีกแล้ว
พระองค์จะทอดพระเนตรหาข้าพระองค์
แต่ข้าพระองค์ไม่อยู่เสียแล้ว
- 9 เช่นดั่งเมฆสลายตัวและล้มหายไป

- คนที่ตายไปแล้วก็ไม่หวนคืนมาอีก
- 10 จะไม่มีวันคืนสู่เหย้าอีกเลย
ถิ่นของเขาจะไม่รู้จักเขาอีกต่อไป
- 11 ฉะนั้น ข้าพระองค์จะไม่นั่งอยู่
- ข้าพระองค์จะพูดออกมาด้วยความทุกข์ระทมในดวงวิญญาณ
- ณ
- ข้าพระองค์จะพรวดไปด้วยความขมขื่นใจ
- 12 ข้าพระองค์เป็นทะเลเป็นสัตว์ประหลาดแห่งห้วงลึกหรือ
พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์ไว้
- 13 เมื่อข้าพระองค์คิดว่าการนอนหลับจะช่วย ป ล อ บ ใ จ
จะทำให้ข้าพระองค์คลายทุกข์โศก
- 14 ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังเขย่าขวัญข้าพระองค์ด้วยความฝัน
ทำให้ข้าพระองค์ตกใจด้วยนิมิตต่างๆ
- 15 ให้ข้าพระองค์อึดอัดใจตาย
ยังดีกว่าอยู่ในร่างกายอย่างนี้ต่อไป
- 16 ข้าพระองค์เบื่อหน่ายชีวิต ข้าพระองค์ไม่ขออยู่ค้ำฟ้า

โปรดทิ้งข้าพระองค์ไว้ตามลำพังเพราะชีวิตของข้าพระองค์ไ
ม่มีความหมาย

- 17 มนุษย์เป็นอะไรหนอ พระองค์จึงทรงยุ่งเกี่ยว
และให้ความสำคัญมากนัก
- 18 ที่พระองค์จะต้องตรวจตราอยู่ทุกเช้า
และทดสอบอยู่ทุกขณะ
- 19 พระองค์จะทรงหันไปทางอื่น

ปล่อยข้าพระองค์ไว้ตามลำพังแม้สักครู่เดียวไม่ได้เลยหรือ

- 20 ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงเฝ้าดูมนุษยชาติ
หากข้าพระองค์กระทำความบาป
ข้าพระองค์ได้ทำอะไรแก่พระองค์เล่า
ทำไมพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ตกเป็นเป้าของพระอง
องค์
และทำให้ชีวิตข้าพระองค์เป็นภาระแก่พระองค์³
- 21 ทำไมหนอ พระองค์จึงไม่ภัยความผิดพลั้ง
และยกโทษความบาปของข้าพระองค์
ในเมื่ออีกไม่นาน ข้าพระองค์ก็จะนอนลงกลางอุลิติน
พระองค์จะทรงมองหาข้าพระองค์
แต่ข้าพระองค์ไม่อยู่เสียแล้ว”

บิลด์ตัดต่อว่าโยบ

- 8 บิลด์ตัดแห่งซุอาห์โต้ตอบโยบว่า
2 “ ท่านจะพูดเช่นนี้ไปอีกนานเท่าใด
ถ้อยคำของท่านเป็นดังพายุบูแคม
3 พระเจ้าทรงบิดเบือนความยุติธรรมหรือ
องค์ผู้ทรงฤทธิ์บิดเบือนความถูกต้องหรือ
4 หากบุตรหลานของท่านกระทำความบาปต่อพระองค์
พระองค์ก็ทรงลงโทษพวกเขา
5 แต่ถ้าท่านหมายพึงพระเจ้า
ทูลวิงวอนองค์พระผู้ทรงฤทธิ์
6 หากท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรม
พระองค์จะทรงลุกขึ้นเพื่อท่าน
แล้วนำท่านคืนสู่ฐานะอันสมควรแก่ท่าน
7 ถึงแม้ว่าท่านจะเริ่มต้นด้วยเล็กน้อย

³ 7:20 * หรือ “ แก่ตัวเอง”

อนาคตของท่านก็ยังคงเจริญรุ่งเรือง

- 8 “ จงถามคนรุ่นก่อนดู
แล้วท่านจะค้นพบสิ่งที่บรรพบุรุษได้เรียนรู้
- 9 เพราะเราเป็นเพียงเด็กเมื่อวานชื่น ไม่รู้อะไร
และวันเวลาของเราในโลกนี้ก็แค่เพียงเงา
- 10 บรรพชนจะไม่บอกกล่าวเล่าสอนหรือ
จะไม่พูดให้ท่านฟังจากประสบการณ์ความเข้าใจหรือ
- 11 ต้นกกจะขึ้นงามในที่ซึ่งไม่มีห้วยหนองคลองบึงหรือ
ต้นอ้อจะอยู่ได้โดยปราศจากน้ำหรือ
- 12 และทั้งๆ ที่ยังงอกงาม ไม่มีใครมาตัด
มันก็ยังเหี่ยวเฉาไปก่อนต้นหญ้าฉันใด
- 13 บั้นปลายของผู้ที่หลงลืมพระเจ้าก็เป็นไปฉันนั้น
ความหวังของผู้ที่ไม่นับถือพระเจ้าก็พินาศไป
- 14 สิ่งที่เขาพึ่งพาก็อันจาง
สิ่งที่เขาพึ่งพิงเป็นแค่ใยแมงมุม
- 15 เขาหวังพักพิง แต่มันก็ขาดไป
เขายึดกุมไว้ แต่มันก็ไม่คงอยู่
- 16 เขาเหมือนต้นไม้ที่ได้รับน้ำชุ่มชื้นกลางแดด
แผ่แขนงไปในสวน
- 17 รากของเขาหยั่งลงไปในกองหิน
เสาะหาที่จะซ่อนไซไป
- 18 แต่เมื่อถูกหักโค่นไป
ถิ่นนั้นก็ลืมเขาเหมือนไม่เคยเห็นกันมาก่อน
- 19 ชีวิตของเขาก็ร่วงโรยไป
มีพืชอื่นๆ งอกขึ้นมาแทนที่

- 20 แต่พระเจ้ายอมไม่ทอดทิ้งคนที่ดีพร้อม
ทั้งจะไม่ค่าจุนคนกระทำชั่ว
- 21 พระองค์จะยังคงให้ปากของท่าน หัวเราะรำ
และให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้องยินดี
- 22 ศัตรูของท่านจะเต็มไปด้วยความอับอาย
เด็นท์ของคนชั่วร้ายจะไม่มีอีกต่อไป”

โยบโต้ตอบ

- 9 โยบจึงตอบว่า
- 2 “ จริงอยู่ ข้ารู้แล้วว่าเป็นอย่างนั้น
- แต่มนุษย์อนิจจังจะชอบธรรมสำหรับพระเจ้าได้อย่างไร
- 3 แม้คนใดปรารถนาจะโต้แย้งกับพระเจ้า
- เขาก็ไม่สามารถตอบพระองค์ได้แม้ครั้งเดียวจากพันครั้ง
- 4 เพราะสติปัญญาของพระเจ้าลึกซึ้ง
- ฤทธิ์อำนาจของพระองค์มหาศาล
- ใครเล่าจะต่อต้านพระเจ้าและเอาชนะพระองค์ได้
- 5 พระองค์ทรงขยับภูเขาโดยที่มันไม่ทันรู้ตัว
- และพลิกมันคว่ำด้วยพระพิโรธ
- 6 พระองค์ทรงเขย่าโลก
- สั่นคลอนไปถึงราก
- 7 พระองค์ตรัสสั่งดวงอาทิตย์ก็ไม่ส่องแสง
- พระองค์ทรงผนึกดวงดาวมิให้ฉายแสง
- 8 พระองค์แต่ผู้เดียวที่ทรงคลี่ฟ้าสวรรค์ออก
- และทรงย่ำเหนือคลื่นทะเล
- 9 พระองค์ทรงสร้างดาวจระเข้ ดาวไถ
- ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวแห่งทิศใต้

- 10 พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์
สุดหยิ่งคะเนและสุดคณานับ
- 11 เมื่อพระองค์เสด็จผ่านไป ข้าไม่สามารถเห็นพระองค์
เมื่อทรงขยับเคลื่อนไหว ข้าไม่สามารถประจักษ์
- 12 เมื่อพระองค์ทรงฉวยไป ใครจะยับยั้งพระองค์ได้
ใครจะอาจหาญทูลถามพระองค์ว่า
' ทรงทำอะไรนั้น'
- 13 พระเจ้ามิได้ทรงยับยั้งพระพิโรธ
แม้แต่กองกำลังอหังการ⁴
ก็สยบราบคาบแทบพระบาทพระองค์
- 14 แล้วข้าจะบังอาจขัดแย้งกับพระเจ้าหรือ
ข้าจะสรรหาคำอะไรมาได้แย้งกับพระองค์หรือ
- 15 แม้ข้าไม่ผิด ข้าก็ไม่อาจโต้ตอบพระองค์
ได้แต่วอนขอความเมตตาจากองค์ตุลาการ
- 16 ถึงแม้ว่าข้าทูลร้องเรียกและพระองค์ทรงขานตอบ
ข้าก็ไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงสดับฟัง
- 17 พระองค์ทรงบดขยี้ข้าด้วยลมพายุ
และทวิบาดแผลของข้าโดยไม่มีสาเหตุ
- 18 พระองค์จะไม่ทรงยอมให้ข้าหายใจ
แต่เติมความรันทดขมขื่นใส่ข้าจนสิ้นปรี
- 19 ถ้าจะว่าด้วยเรื่องพลัง พระองค์ทรงเกรียงไกรนัก
ถ้าจะว่าด้วยเรื่องความยุติธรรม
ใครจะสู้ความกับพระองค์ได้

⁴ 9:13 * หรือ ภาษาฮีบรู “ ลูกสมุนของราหับ”

เป็นชื่อสัตว์ประหลาดในทะเล

เป็นสัญลักษณ์ของความวุ่นวายในวรรณกรรมโบราณ

- 20 ถึงแม่ข้าบริสุทธิ์ ปากของข้าเองยังบอกว่าข้าผิด
แม่ข้าดีพร้อม ก็ยังจะพูดว่าตัวเองมีมลทิน
- 21 “ ต่อให้ไร้ตำหนิ
ข้าก็ไม่แยะแสดตัวเอง
ข้าชิงชังชีวิตนี้ยิ่งนัก
- 22 มันไม่ต่างอะไรกัน
ฉะนั้นข้าจึงว่าพระองค์ทรงทำลาย
ทั้งคนดีพร้อมและคนชั่วร้าย
- 23 เมื่อภัยพิบัตินำมาซึ่งความตายโดยฉับพลัน
พระองค์ทรงยิ้มเยาะความสิ้นหวังของผู้บริสุทธิ์
- 24 เมื่อแผ่นดินตกอยู่ในมือของคนชั่ว
พระเจ้าทรงทำให้ตาของบรรดาตุลาการมืดบอด
หากไม่ใช่พระองค์ แล้วจะเป็นใครเล่า
- 25 “ วันคืนของข้าพระองค์ไวยิ่งกว่านรก
ลอยลับไปโดยไม่มีความชื่นใจแม้แต่น้อยนิด
- 26 มันเล่นปราดไปเหมือนเรือเร็ว
เหมือนนกอินทรีโฉบลงบนเหยื่อ
- 27 หากกล่าวว่า ‘ ข้าพระองค์คิดจะลืมหูลืมตาของตบ
ข้าพระองค์จะเปลี่ยนท่าทีใหม่และยิ้มแย้มร่าเริง’
- 28 แต่ข้าพระองค์ก็ยังขยาดความทุกข์
เพราะรู้ว่าพระองค์ยังทรงถือว่าข้าพระองค์มีความผิด
- 29 ในเมื่อถูกตัดสินว่าผิด
- ก็แล้วข้าพระองค์จะดิ้นรนต่อสู้โดยเปล่าประโยชน์ไปทำไม

- 30 ถึงข้าพระองค์จะอาบน้ำชำระกายด้วยสบู่⁵
เอาต่างล้างมือให้สะอาด
- 31 พระองค์ก็จะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงในโคลน
และแม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์ก็ยิ่งรังเกียจตัวข้าพระองค์
ตัวเอง
- 32 “ พระเจ้าไม่ใช้มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะไปโต้ตอบได้
เหมือนที่เราไปสู่ความกั้นในศาล
- 33 อยากให้มีใครสักคนเป็นคนกลางระหว่างเราทั้งสอง
เพื่อจะได้ช่วยไกลเกลี่ย
- 34 ใครสักคนที่จะช่วยเก็บไม้เรียวของพระเจ้าไปจากข้า
ข้าจะได้เลิกหวาดหวั่นอาญาของพระองค์
- 35 และจะได้พูดโดยไม่ต้องหวาดกลัวพระองค์
ซึ่งขณะนี้ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้
เพราะอาญาของพระองค์ตกอยู่แก่ข้า”

- 10** “ ข้าเหนื่อยหน่ายการมีชีวิตอยู่
ฉะนั้นข้าจะบ่นอย่างเสรี
จะระบายความรันทดขมขื่นในวิญญาน
- 2 ข้าจะทูลพระเจ้าว่า
‘ ขออย่าทรงเพียงแต่ตัดสินลงโทษข้าพระองค์
โปรดบอกด้วยว่าข้าพระองค์ผิดในเรื่องใด
- 3 ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบคั้น
และไม่ไยดีผู้เป็นหัตถกิจของพระองค์
ในขณะที่ทรงแยมยี้มให้แก่แผนการของคนชั่วร้าย
- 4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาของคนหรือ

⁵ 9:30 * หรือ ด้วยหิมะ

- พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์อนิจจังหรือ
- 5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ
ปีของพระองค์เหมือนปีของคนหรือ
- 6 จึงทรงตามจับผิด
และตรวจหาบาปชั่วของข้าพระองค์
- 7 ทั้งๆ ที่ทราบว่ข้าพระองค์ไม่ได้ทำผิด
และไม่มีใครสามารถช่วยข้าพระองค์จากเงื้อมพระหัตถ์
- 8 “ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างทรงปั้นข้าพระองค์มา
บัดนี้กลับจะทรงทำลายข้าพระองค์หรือ
- 9 ขอทรงระลึกว่ข้าพระองค์ถูกปั้นขึ้นจากฐลิติน
บัดนี้จะทรงเปลี่ยนข้าพระองค์กลับเป็นฐลิตินอีกหรือ
- 10 พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ลงเหมือนเทน้ำนม
และกวนข้าพระองค์เหมือนเนยหรือ
- 11 ทรงห่อหุ้มข้าพระองค์ด้วยเนื้อกับหนัง
และทรงร้อยเข้าด้วยกันโดยกระดูกกับเส้นเอ็นมิใช่หรือ
- 12 พระองค์ประทานชีวิตให้
ทรงเมตตาสงสารและรักข้าพระองค์
และในการจัดเตรียมของพระองค์
ทรงพิทักษ์รักษาจิตวิญญาณของข้าพระองค์
- 13 แต่สิ่งที่แฝงเร้นอยู่ในพระทัย
และข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงดำริเช่นนั้น
- 14 คือหากข้าพระองค์กระทำบาป พระองค์ทรงเฝ้าดูอยู่
และไม่ปล่อยให้ข้าพระองค์ลอยนวลไปได้
- 15 หากข้าพระองค์กระทำผิด ก็วิบัติอยู่แล้ว

แม้หากข้าพระองค์ไม่ผิด
ข้าพระองค์ก็ยังไม่อาจโงหัวขึ้นมา
เพราะต้องอภัยศอดสู
และจมอยู่ในห้วงทุกข์ทรมาน

16 หากข้าพระองค์เงยหน้าขึ้นมา
พระองค์ก็ทรงย่างเข้าหาเหมือนราชสีห์
แ ละแสดงฤทธิ์อำนาจอันน่าครั่นคร้ามต่อข้าพระองค์

17 พระองค์ทรงเบิกพยานใหม่ๆ กล่าวหาข้าพระองค์
และกริ้วข้าพระองค์ยิ่งๆขึ้น

กองกำลังของพระองค์ถาโถมเข้าไปใส่ข้าพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

18 “ ถ้าเช่นนั้น
พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดาทำไม
น่าจะทำให้ตายเสียตั้งแต่ยังไม่มีใครเห็น

19 น่าจะไม่เคยปฏิสนธิมา หรือไม่ก็ตายเสียตั้งแต่เกิด
พอออกจากครรภ์มารดาก็ตรงแนวไป
สู่หลุมฝังศพเลย

20 ชีวิตสั้นๆ ของข้าพระองค์ใกล้จะดับแล้วมิใช่หรือ
ขอทรงหันไปเกิด
เพื่อข้าพระองค์อาจจะมีเวลาชื่นใจสักชั่วขณะหนึ่ง

21 ก่อนจะจากไปสู่ดินแดนแห่งความมืดมิดหม่นหมอง
ที่ซึ่งไปแล้วไม่ได้กลับมาอีก

22 ดินแดนอันมืดสนิท
มีแต่ความมืดมนและสับสน
ที่ซึ่งแม้แต่ความสว่างก็ยังมีมืดมน

โคฟาร์กล่าว

- 11 โคฟาร์แห่งนาอามาห์จึงตอบว่า
- 2 “ จะปล่อยให้พูดไปอย่างนี้โดยไม่มีคำตอบหรือ?
คนที่พูดแบบนี้จะให้ถือว่าเป็นฝ่ายถูกหรือ?
- 3 คำพูดเรื่อยเปื่อยของท่านจะทำให้คนนิ่งอยู่หรือ?
คำเสียดสีของท่านจะไม่ให้ใครปรามหรือ?
- 4 ท่านทูลพระเจ้าว่าความเชื่อของท่านไร้ที่ติ
และท่านบริสุทธิ์ในสายพระเนตรพระองค์
- 5 อยากให้พระเจ้าตรัส
ให้พระองค์เอื้อนโสมนัสโต้ตอบท่าน
- 6 และทรงสำแดงความล้ำลึกแห่งสติปัญญาแก่ท่าน
เพราะสติปัญญาแท่นั้นมีสองด้าน
- พึงรู้เถิดว่าพระเจ้าทรงเอาผิดกับท่านน้อยกว่าที่ท่านควรได้รับ
- 7 ท่านอาจหยิ่งความล้ำลึกของพระเจ้าได้หรือ?
- ท่านสามารถคะเนขอบเขตแห่งองค์พระผู้ทรงฤทธิ์ได้หรือ?
- 8 ซึ่งสูงกว่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้?
ซึ่งลึกล้ำกว่าแดนมรณาท่านจะรู้อะไรได้?
- 9 หากจะวัดก็ยาวกว่าแผ่นดิน
และกว้างกว่าท้องทะเล
- 10 “ หากพระองค์เสด็จมาจับท่านขังคุก
และเข้ามาพิพากษา ใครเล่าจะยับยั้งพระองค์ได้?
- 11 พระองค์ยอมทราบว่ามีใครโกหกหลอกลวง
เมื่อเห็นบาปผิดจะไม่ทรงพิจารณาหรือ?

- 12 ลาป่าไม่สามารถออกลูกเป็นคนได้ฉันใด
คนไม่รู้จักคิดก็ไม่อาจฉลาดได้ฉันนั้น
- 13 “ ถึงกระนั้น หากท่านมอบใจแต่พระเจ้า
และอ้าแขนต้อนรับพระองค์
- 14 หากท่านยอมทิ้งความชั่วที่อยู่ในมือท่าน
และไม่ยอมให้บาปผิดเข้ามาในที่พำนักของท่าน
- 15 เมื่อนั้นท่านก็จะสามารถเงยหน้าโดยไม่อาย
ยืนหยัดมั่นคงได้โดยไม่กลัว
- 16 ท่านยอมจะลืมความทุกข์ลำบากได้แน่นอน
ถึงนึกได้ก็ดุจดั่งสายน้ำที่ไหลผ่านพ้นไป
- 17 แล้วชีวิตท่านจะสุขใส่ง่ายกว่ายามเที่ยงวัน
ความมืดกลับกลายเป็นยามเช้า
- 18 ท่านจะมั่นคงเพราะมีความหวัง
จะมองดูรอบๆ แล้วพักผ่อนโดยปลอดภัย
- 19 ท่านจะเอนกายลงโดยไม่กลัว
และคนเป็นอันมากจะมาขอพึ่งท่าน
- 20 แต่คนชั่วร้ายจะมีดแปดด้าน
และหมดทางหนี
ความหวังเพียงประการเดียวของเขาคือความตาย”

โ ย บ ต อ บ

- 12 โยบตอบว่า
- 2 “ เอ อ ข้ารู้แล้วละว่าท่านรอบรู้
สติปัญญาจะตายไปกับท่าน
- 3 แต่ข้าก็มีความคิดจิตใจเหมือนท่าน
ไม่ด้อยไปกว่าท่าน
ใครๆ ก็รู้ในสิ่งที่ท่านพูดมาทั้งหมด

- 4 ข้า ผู้ที่ทูลขอต่อพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ
กลับกลายมาเป็นที่ให้เพื่อนฝูงหัวเราะ
เป็นขี้ปากให้เขาถากถาง ทั้งๆ
ที่ข้าเที่ยงธรรมและไร้ผิด
- 5 คนที่อยู่สุขสบายก็ดูถูกความอัปโชค
ว่าเป็นชะตากรรมของคนที่กำลังล้ม
- 6 โจรก็อยู่อย่างสงบสุข
คนที่ช่วยพระเจ้ายกก็ปลอดภัย
คือคนที่ยึดพระของตัวไว้ในมือ
- 7 “ แต่ถามสัตว์ทั้งหลายดูซิ มันจะสอนท่าน
ถามนกในอากาศดู มันจะบอกให้ฟัง
หรือพูดกับแผ่นดิน แล้วมันจะสอน
หรือให้ปลาในทะเลแจ้งแก่ท่าน
- 9 ทียกมาทั้งหมดนี้ สิ่งไหนบ้างที่ไม่รู้ว่า
พระหัตถ์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้กระทำการนี้?
- 10 ทุกชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
รวมถึงลมหายใจของมวลมนุษยชาติ
- 11 หูลืมลองถ้อยคำ
เช่นดั่งลิ้นลิ้มรสอาหารมิใช่หรือ?
- 12 สติปัญญาพบได้ในหมู่คนอาวูโส
และคนที่ผ่านโลกมามากก็เข้าใจมิใช่หรือ?
- 13 “ แต่ความเฉลียวฉลาดและอำนาจที่แท้จริงเป็นของพระเจ้า
คำแนะนำปรึกษาและความเข้าใจอยู่ที่พระองค์
- 14 สิ่งที่พระองค์ทลายลงแล้ว ไม่มีใครสร้างขึ้นใหม่ได้อีก

- และมนุษย์คนใดที่ถูกพระองค์กักขังไว้
ไม่มีใครปลดปล่อยได้
- 15 ถ้าพระองค์ทรงกักน้ำก็เกิดความแห้งแล้ง
หากพระองค์ทรงปล่อย มันก็ทะลักออกมาท่วมแผ่นดิน
- 16 เออ กำลั้งและชัยชนะอยู่ที่พระองค์
ทั้งผู้ลวงและผู้ถูกลวงเป็นของพระองค์
- 17 พระองค์ทรงกระทำให้ที่ปรึกษาสิ้นท่า
และตุลาการโง่เขลาไป
- 18 พระองค์ทรงแก้พันธนาการที่กษัตริย์ผูกมัดไว้
และทรงมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้น
- 19 พระองค์ทรงกระทำให้ปุโรหิตต้องสิ้นท่า
และทรงโค่นล้มผู้ที่มั่นคงเป็นปีกแผ่น
- 20 พระองค์ทรงสงบปากคำของที่ปรึกษาผู้ซึ่งใครๆ เชื่อถือ
และทรงริบเอาความสมบูรณ์ฉลาดของผู้อาวุโสไป
- 21 พระองค์ทรงสุขความเหยียดหยามเหนือเหล่าเจ้านาย
และทำให้คนเก่งกล้าสิ้นพิษสง
- 22 พระองค์ทรงเปิดเผยความลึกลับของความมืด
และนำเงามืดทึบมาสู่ความสว่าง
- 23 พระองค์ทรงเชิดชูประชาชาติให้ยิ่งใหญ่
และทรงทำลายเสีย

พระองค์ทรงขยายประชาชาติให้ใหญ่โตแล้วกระทำให้แตก
ฉานซ่านเซ็น

- 24 พระองค์ทรงริบความเข้าใจของบรรดาผู้นำของโลกไปเสีย
ปล่อยให้เขาพเนจรอยู่ในถิ่นกันดารหมดทางไป
- 25 พวกเขาคล่ำสะเปะสะปะในความมืด
อันปราศจากแสงสว่าง
ทำให้เขาโง่เขลาเหมือนคนเมา

13

“ ดวงตาของข้าได้เห็นทั้งหมดนี้

หูของข้าได้ยินและเข้าใจแล้ว

2 ข้ารู้พอๆ กับท่านนั่นแหละ

ไม่ได้ด้อยไปกว่าท่านเลย

3 ข้าอยากทูลตรงๆ ต่อพระเจ้าทรงฤทธิ์

อยากแถลงความต่อพระองค์

4 ส่วนพวกท่านเอาความเท็จมาป้ายสีข้า

ล้วนแล้วแต่เป็นหมอที่ไม่ได้ความ

5 โปรดเจียบเสียด

ท่านนั่งเสียดก็ยังคงนับว่าฉลาด

6 บัดนี้โปรดฟังคำแย้งของข้า

ฟังคำอ่อนวอนของข้าบ้าง

7 ท่านจะพูดชั่วๆ อ้างว่าพูดแทนพระเจ้าหรือ?

ท่านจะพูดล่อหลอกเพื่อพระองค์หรือ?

8 ท่านจะแสดงอคติต่อพระเจ้าหรือ?

จะแถลงความแทนพระเจ้าหรือ?

9 หากพระองค์ตรวจสอบท่านผลจะออกมาดีหรือเปล่า?

ท่านจะตบตาพระเจ้าเหมือนตบตามนุษย์ได้หรือ?

10 พระองค์จะทรงตำหนิท่านเป็นแน่

หากท่านแสดงอคติแม้อย่างลับๆ

11 ท่านไม่กลัวความยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ?

ไม่ยำเกรงพระบารมีของพระองค์เลยหรือ?

12 คำแนะนำของท่านเป็นภษิตที่ใช้ไม่ได้

วาทะกล่าวแก้ของท่านล้วนไม่ได้เรื่อง

13 เจียบเสียดเถอะ ปลอ่ยให้ข้าพูดไป

ถ้าอะไรจะเกิดแก่ข้าก็ให้มันเกิด

14 เหตุใดข้าจึงยอมเอาตัวเสี่ยงตาย

และกำชีวิตของตัวเองไว้ในมือ?

15 มาตราแม้นพระองค์ประหารข้าข้าก็ยังจะหวังในพระองค์
ยังคงขอแกลงคดีต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

16 แนนอน สิ่งนี้จะกลับกลายเป็นการช่วยกอบกู้ข้าด้วยซ้ำ

เพราะผู้ไม่นับถือพระเจ้าไม่กล้ามาสู่หน้าพระเจ้าหรือ!

17 ขอให้ตั้งใจฟังคำพูดของข้า

ฟังให้ดีนะ

18 ข้าพร้อมแล้วที่จะแกลงความ

ข้ารู้ว่าข้าจะได้รับการตัดสินว่าพ้นผิด

19 ใครจะตั้งข้อกล่าวหาว่าข้าผิดในเรื่องไหน?

ถ้ามี ข้าจะนั่งและยอมตาย

20 “ ข้าแต่พระเจ้า มีสองสิ่งที่คุณโปรดปรานแก่ข้าพระองค์
แล้วข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระองค์

21 ขอทรงยกพระหัตถ์ไปจากข้าพระองค์

และหยุดขู่เข็ญให้ข้าพระองค์ตกใจกลัว

22 แล้วทรงเรียกเถิด ข้าพระองค์จะทูลขานรับ

หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล แล้วพระองค์ทรงตอบ

23 บาปผิดเท่าใดที่ข้าพระองค์ได้ทำ?

โปรดสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นถึงบาปชั่วและความพลั้งผิดข

อ ง ต น

24 ไฉนทรงเบือนพระพักตร์หนีข้าพระองค์ไป

และทรงถือข้าพระองค์เป็นศัตรู?

25 พระองค์จะทรงทรมานไข่ม่มืดที่ปลิวตามแรงลมหรือ?

จะทรงรูกไล่ฟางแห้งหรือ?

26 ทรงลิขิตสิ่งที่ขมขื่นเล่นงานข้าพระองค์

- และทรงรื้อฟื้นความผิดพลาดในวัยหนุ่มของข้าพระองค์
- 27 พระองค์ทรงจงจำข้าพระองค์ไว้
ทรงเฝ้าดูข้าพระองค์อย่างใกล้ชิดตลอด
โดยที่ตราไว้ที่สันเท้าของข้าพระองค์
- 28 มนุษย์เสื่อมสูญไปเหมือนสิ่งเปื่อยเน่า
เหมือนเสื้อผ้าที่ถูกตัวแมลงกัดกิน”
- 14 “ คนเราเกิดมาล้วนอายุสั้น
และชีวิตก็เต็มไปด้วยทุกข์ร้อน
- 2 เขาเบ่งบานเหมือนดอกไม้แล้วก็เหี่ยวเฉา
เป็นดั่งเงาที่หายวับไปไม่คงอยู่
- 3 พระองค์ทรงจับตามองบุคคลเยี่ยงนี้หรือ?
และจะทรงนำเขามาพิพากษาหรือ?
- 4 ใครเล่าสามารถเอาความบริสุทธิ์ออกจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์?
ไม่มีใครเลย!
- 5 วันเวลาของมนุษย์ถูกกำหนดไว้แล้ว
พระองค์ทรงลิขิตปีเดือนของเขา
พระองค์ทรงวางขอบเขตซึ่งเขาไม่อาจล่วงล้ำไปได้
- 6 ฉะนั้นขอทรงหันไปจากเขา ปลอຍเขาไว้
ตามลำพังจวบจนสิ้นวาระ
ถือเสมือนเขาเป็นลูกจ้าง
- 7 “ อย่างน้อยที่สุดยังมีความหวังสำหรับต้นไม้
ถึงมันถูกโค่นก็ยังคงผลิขึ้นมาอีก
และงอกกิ่งใหม่ขึ้นมาแทน
- 8 แม้วารากของมันจะแก่คร่ำคร่าอยู่ในดิน

- และตอกีผู้ฟัง
- 9 แต่เมื่อได้นำประพรม
มันก็สามารถผลิอกขึ้นมาใหม่เหมือนต้นอ่อน
- 10 ส่วนมนุษย์เมื่อตายไป ก็สิ้นลมปราณ
และถูกฝัง ไม่มีอีกต่อไป
- 11 น้ำระเหยจากทะเล
และแม่น้ำเหือดแห้งไปฉันใด
- 12 คนเราก็นอนลงและไม่ได้ลุกขึ้นอีกฉันนั้น
ถึงฟ้าดินสิ้นสลาย มนุษย์ก็ไม่ฟื้นตื่นขึ้นอีก
- 13 “ โปรดซ่อนข้าพระองค์ไว้ในหลุมศพเกิด
และลึ่มข้าพระองค์ไว้ที่นั่น
จ น ก ระทั่งพระพิโรธของพระองค์สงบลง
ขอทรงกำหนดเวลาไว้ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์อีก
- 14 เมื่อคนเราตายไป เขามีชีวิตอีกหรือ?
ข้าพระองค์สู้เหนื่อยยากมาตลอดวันคืน
ข้าพระองค์หวังคอยการเปลี่ยนแปลงใหม่⁶ที่จะมาถึง
- 15 พระองค์จะตรัสเรียก และข้าพระองค์ จะขานรับ
พ ระองค์จะทรงคิดถึงพระหัตถกิจของพระองค์
- 16 แน่นอน พระองค์จะทรงนับย่างก้าวของข้าพระองค์
แต่ไม่จดนับความบาปชั่วของข้าพระองค์
- 17 ความพลั้งผิดของข้าพระองค์
จะถูกเก็บรวบรวมไว้ในถุงผนึกตรา
จะทรงปกปิดความบาปของข้าพระองค์ไว้
- 18 “ แต่ดังที่ภูเขาสีกร่อนและทลายไป

⁶ 14:14 * หรือ การปลดปล่อย

- และตั้งหินถูกย้ายไปจากที่ของมัน
- 19 และตั้งกระแสน้ำเชี่ยวพัดพาหินไป
พระองค์ก็ทำลายความหวังของมนุษย์อย่างนั้นแหละ
- 20 เพียงพระองค์ทรงกำราบเขา เขาก็ล่องลับไป
ทรงกระทำให้รูปร่างกายตาเขาเปลี่ยนไป
แล้วทรงส่งเขาไปเสีย
- 21 แม้ว่าลูกๆ ของเขาจะมีเกียรติ เขาก็ไม่รู้
แม้ว่าลูกๆ ของเขาจะตกต่ำ เขาก็ไม่เห็น
- 22 เขารู้สึกได้แต่ความเจ็บปวด
และทุกข์โศกของตนเองเท่านั้น”

เอลีฟัสกล่าวอีก

- 15 เอลีฟัสแห่งเทมานโต้ตอบว่า
- 2 “ ควรหรือที่คนฉลาดจะเพื่อพกลมๆ แล้งๆ
เหมือนอัดลมตะวันออกที่ร้อนระอุไว้เต็มท้อง?
- 3 ควรหรือที่เขาจะโต้แย้งด้วยถ้อยคำ
พรวดเพรีอไรแก่นสาร?
- 4 ท่านได้บ่อนทำลายความยำเกรงพระเจ้า
และขัดขวางการยอมจำนนต่อพระองค์
- 5 ความผิดบาปยูให้ปากท่านพูด
ท่านรับเอาลิ้นเจ้าเล่ห์
- 6 ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้า
ริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง
- 7 “ ท่านเป็นมนุษย์คนแรกหรือ?
ท่านเกิดก่อนที่ภูเขาก่อสร้างขึ้นหรือ?
- 8 ท่านนั่งฟังอยู่ในสภาของพระเจ้าหรือ?
ท่านผูกขาดสติปัญญาไว้คนเดียวหรือ?

- 9 อะไรบ้างล่ะที่ท่านรู้และเราไม่รู้?
อะไรบ้างที่ท่านเข้าใจโดยที่เราไม่เข้าใจ?
- 10 บรรดาผู้อาวุโสก็อยู่ฝ่ายเรา
ท่านเหล่านั้นแกยิ่งกว่าบิดาท่านเสียอีก
- 11 ถ้อยคำอ่อนโยนปลอบใจจากพระเจ้า
ไม่เพียงพอสำหรับท่านหรือ?
- 12 เหตุใดจิตใจพาท่านเตลิดไปเช่นนี้
ทำไมตาของท่านจึงลุกเป็นไฟ
- 13 ท่านถึงได้เกรี้ยวกราดต่อพระเจ้า

และให้ถ้อยคำอย่างนี้พรุ้งพรูออกมาจากปากของท่าน?

- 14 “ มนุษย์เป็นอะไรเล่า ที่จะบริสุทธิ์ได้
ผู้ถือกำเนิดจากครรภ์จะชอบธรรมได้หรือ
- 15
หากแม้พระเจ้ายังไม่ทรงเชื่อถือบรรดาทูตสวรรค์⁷ของพระองค์
- หากแม้ฟ้าสวรรค์ยังไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรพระองค์
- 16 ก็แล้วมนุษย์ผู้ชั่วช้าและเสื่อมทราม
ผู้เสพความผิดบาปตั้งตึมน้ำจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
- 17 “ ฟังนะ แล้วข้าจะสาธยายให้ท่านฟัง
ถึงประสบการณ์ที่เห็นมา
- 18 ซึ่งปราชญ์ได้แจ้งไว้
ไม่ปิดบังสิ่งใดๆ ที่บรรพชนได้ถ่ายทอดให้

⁷ 15:15 * หรือ บุตรของพระเจ้า

- 19 (ผู้ได้รับมอบดินแดนแต่พวกเดียว
ไม่มีคนต่างดาวแปลกปนในหมู่เขา)
- 20 คนชั่วร้ายทนทุกข์ทรมานตลอดชีวิต
คนอำมหิตทุกข์ทนตลอดอายุขัยของเขา
- 21 เสียงขมขวัญดังเต็มหูของเขา
และเมื่อเหตุการณ์ดูราบรื่นดีผู้ทำลายก็บุกโจมตีเขา
- 22 เขาหมดหวังที่จะหนีพ้นความมิดมน
เขาถูกหมายหัวให้เป็นเหยื่อคมดาบ
- 23 เขาร้อนเร่หาอาหาร
รู้ว่าวันอันมิดมนอยู่แค่เอื้อม
- 24 ทุกข์ร้อนททำให้เขาหวาดหวั่น
มันคุกคามเขาดังกษัตริย์ที่บุกเข้าโจมตี
- 25 เพราะเขาซุกกำปั่นใส่พระเจ้า
และหยิ่งอหังการต่อพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
- 26 เขาถือโล่หนาใหญ่ตรงเข้ามา
ร้องท้าทายพระองค์
- 27 “ แม้ว่าหน้าของเขาอูมอวบด้วยไขมัน
และเอวหนาฟุ้งพี
- 28 เขาก็จะอาศัยในเมืองปรั๊กหักพัง
ในบ้านร้าง
ซึ่งกลายเป็นกองขยะ
- 29 เขาจะไม่ร่ำรวยอีกต่อไป ทรัพย์สมบัติของเขาไม่คงอยู่
และมิได้เพิ่มพูนขึ้นในแผ่นดิน
- 30 เขาจะหนีไม่พ้นความมิดมน
เปลวไฟทำให้หน่อของเขาเหี่ยวแห้งไป
ลมพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะพัดเขาปลิวไป
- 31 อย่าให้เขาหลอกตัวเองโดยฟังฟังสิ่งที่ไร้ค่า

- เพราะจะไม่ได้อะไรตอบแทน
- 32 ก่อนสิ้นอายุขัยเขาจะได้รับการคืนสนอง เต็มที่
กิ่งก้านสาขาของเขาจะไม่งอกงาม
- 33 เขาจะเหมือนเถาองุ่นที่ผลร่วงกราวตั้งแต่ยังดิบ
เหมือนต้นมะกอกเทศที่ดอกร่วงหล่น
ตั้งแต่เพิ่งผลิบาน
- 34 เพราะหมู่คนอธรรมนั้นจะเรีสร้าง
และไฟจะเผาผลาญเต็นท์ของผู้ที่รักสินบน
- 35 เขาวางแผนก่อความเดือดร้อน และทำให้ความชั่วอุบัติขึ้น⁸
จิตใจของเขามีแต่เล่ห์กระเท่ห์

โ ย บ ต อ บ

- 16 โยบตอบว่า
- 2 “ ข้าได้ยินเรื่องแบบนี้มามากแล้ว
พวกท่านล้วนเป็นนักปลอมโยนที่แยจจริงๆ!
- 3 ถ้อยคำเยิ่นเย้อของท่านไม่มีจบสิ้นเลยหรือ?
อะไรหนอทำให้ท่านโต้แย้งอยู่นั้นแหละ?
- 4 ข้าก็อาจพูดเหมือนกับท่านได้
ถ้าท่านตกอยู่ในสภาพเดียวกับข้า
ข้าก็สามารถยกคำหวนหวนมาต่อว่าท่าน
แล้วก็ส่ายหน้าเย้ยท่าน
- 5 แต่ปากข้าจะพูดให้กำลังใจท่าน
ปลอมประโลมให้ท่านคลายทุกข์โศก
- 6 “ แต่แม้ว่าข้าจะพูดไป ความเจ็บปวดก็ไม่ได้บรรเทาลง
และแม้ข้าจะนิ่งเสียมันก็ไม่ได้หายไป

⁸ 15:35 * หรือ พวกเขาตั้งท้องความชั่วและคลอดการร้ายออกมา

- 7 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์อ่อนระโหย
ทำให้ครอบครัวข้าพระองค์ป่นปี้
- 8 ที่ทรงผูกมัดข้าพระองค์ ก็กลายเป็นข้อยืนยันอย่างหนึ่ง
ร่างกายชুবวมของข้าพระองค์ได้ลุกขึ้นและเป็นพยานปรัก
ปราข้าพระองค์
- 9 พระเจ้าทรงจุ่มข้า ทรงฉีกเนื้อข้าอย่างกริ้วโกรธ
และทรงเกรี้ยวกราดใส่ข้า
ศัตรูจ้องข้าด้วยตาลุกวาว
- 10 ผู้คนอ้าปากเย้ยเยาะข้า
ตบแค้นข้าด้วยความดูแคลน
และรวมหัวกันเล่นงานข้า
- 11 พระเจ้าทรงมอบข้าไว้ในมือคนอธรรม
ทรงเหวี่ยงข้าไว้ในอุ้งมือของคนชั่ว
- 12 ข้าอยู่อย่างสงบราบจนพระองค์ทรงฉีกข้า
ทรงจับคอข้าและฟาดเสียจนแหลกลาญ
ทรงแขวนข้าไว้เป็นเป้าของพระองค์
- 13 นักธนูของพระองค์รุมล้อมข้า
พระองค์ทรงทะลวงตับไตข้าอย่างไม่ปราณี
ถุงน้ำดีของข้าเรียรายอยู่ที่พื้น
- 14 พระองค์ทรงระเบิดเข้าใส่ข้าครั้งแล้วครั้งเล่า
พระองค์ทรงรีเข้าใส่ข้าเหมือนนักรบ
- 15 “ ข้าเย็บผ้ากระสอบติดผิวหนังของข้า
และเกลือกหน้าในฝุ่นธุลี
- 16 หน้าของข้าแดงช้ำเพราะการร้องไห้
รอบดวงตาข้าเป็นวงคล้ำ
- 17 ถึงกระนั้นมือข้าก็สะอาดปราศจากความรุนแรง

และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์

- 18 “ พี่นพสุธาเอ๋ย อย่าซ่อนเลือดของข้าไว้นะ
อย่าได้กลบเสียงร้องทุกข์ของข้าเลย
- 19 บัดนี้พยานของข้าอยู่ในสวรรค์
ทนายของข้าอยู่เบื้องบน
- 20 เพื่อนๆของข้าหัวเราะเยาะข้า
แต่ข้าหลังน้ำตาต่อพระเจ้า
- 21 ผู้ที่ช่วยวิงวอนพระเจ้าแทนมนุษย์
เหมือนเพื่อนช่วยอ้อนวอนแทนกัน

- 22 “ อีกไม่กี่ปีข้าก็จะเดินทางไป
โดยไม่หวนคืนมาอีก

- 17 จิตวิญญาณข้าแหลกสลาย
วันคืนของข้าหดสั้นลง
หลุมฝังศพรอข้าอยู่

- 2 หมูนักร้องเยาะเย้ยรุมล้อมข้า

ตาของข้ามองดูความเกลียดชัง ของ พวก ก เ ข า

- 3 “ ข้าแต่พระเจ้า
โปรดให้ข้าพระองค์มีสิ่งค้าประกันตามที่ทรงเรียกร้อง
ใครอื่นเล่าจะค้าประกันให้ข้าพระองค์ได้
- 4 พระองค์ทรงปิดความคิดของพวกเขาไว้มิให้เข้าใจ
ฉะนั้นจะไม่ทรงปล่อยให้พวกเขามีชัยชนะ
- 5 หากคนใดปรักปรำเพื่อนเพราะเห็นแก่สินบน
ลูกหลานของเขาจะตามืดมัวไป

6 “ พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าตกเป็นขี้ปากของทุกคน
เขาทั้งหลายถ่มน้ำลายใส่หน้าข้า

7 ตาของข้าช้ำเพราะความทุกข์โศก
และข้าเหลืออยู่แต่เพียงเงา

8 คนเที่ยงธรรมใจหายเมื่อเห็นข้า
ผู้บริสุทธิ์ลุกฮือขึ้นต่อต้านคนอธรรม

9 ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

คนชอบธรรมจะยังคงยึดมั่นอยู่ในวิถีของตน

ผู้ที่ใจซื่อมือสะอาดจะเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ

10 “ ส่วนพวกท่าน มาสิ ลองดูอีก

ข้าจะไม่พบสักคนที่ฉลาดในพวกท่านเลย

11 วันคืนของข้าผ่านไป แผนการต่างๆ ของข้าปั่นป่วนหมด
ความคิดใฝ่ฝันในใจข้าย่อยยับไป

12 พ ว ก เ ข า เปลี่ยนกลางคืนเป็นกลางวัน
และในความมืดพวกเขากล่าวว่า

‘ ความสว่างมาใกล้แล้ว’

13 หากแดนผู้ตายเป็นที่พักพิงแห่งเดียวของข้า
หากข้าต้องกางที่นอนอยู่ในความมืดมิด

14 ถ้าข้าต้องเรียกความเปื่อยเน่าว่า ‘ พ่อ’
และเรียกหนอนว่า ‘ แม่’ หรือ ‘ พี่สาว’

15 เมื่อนั้นแล้วความหวังของข้าอยู่ที่ไหน
มีใครพบความหวังสำหรับข้าบ้าง

16 มันจะลงสู่ประตูความตาย
ลงไปในฐลีดินกับข้าหรือเปล่า”

บิลด์ดกล่าวอีก

18 บิลด์ดแห่งชูอาห์ตอบว่า

- 2 “ เมื่อใดที่ท่านจะเลิกพูดแบบนี้
มีเหตุผลหน่อย แล้วเราจึงมาพูดกันได้
- 3 ทำไมไม่เห็นเราเป็นวัวเป็น ค ว า ย
โง่เขลาในสายตาของท่าน
- 4 ท่านผู้ทำร้ายตัวเองด้วยความเกรี้ยวกราด
จะให้โลกต้องเรีสร้าง
และหินผาสะเทือนเลื่อนลั่นเพื่อท่านหรือ
- 5 “ ตะเกียงของคนชั่วร้ายย่อมถูกดับ
เปลวไฟของเขาไม่ลุกโชน
- 6 ดวงสว่างในเต็นท์ของเขา
และตะเกียงข้างตัวเขาก็ดับไป
- 7 อย่างก้าวอันมั่นคงของคนชั่วจะหตุสั่นเข้า
แผนการของเขาย้อนกลับไปเล่นงานตัวเอง
- 8 เขาเดินคุ่มเข้าหาข่าย
และหลงเข้าไปติดกับ
- 9 กับดักจะจับสันเท้าของเขา
บ่วงแร้วจะรัดเขาไว้แน่น
- 10 มีบ่วงแร้วรอเขาอยู่บนพื้นดิน
มีกับดักอยู่บนเส้นทางของเขา
- 11 ความหวาดหวั่นจุโจมเขาทุกด้าน
คอยเล่นงานทุกอย่างก้าว
- 12 ความพินาศจ้องจะเขมือบเขา
ภัยพิบัติเตรียมพร้อมที่จะตะครุบเขา
- 13 มันกัดกร่อนผิวหนังเขา
ความตายเริ่มกัดกินแขนขาของเขา
- 14 เขาถูกทิ้งจากเต็นท์ที่มั่นคงปลอดภัย

- และถูกนำลงมายังองค์ษัตริย์แห่งความหวาดหวั่นพรันพรีง
- 15 ไฟลุกไหม้เต็นท์ของเขา
กำมะถันติดไฟเคลื่อนกลาดอยู่เหนือที่พำนักของเขา
- 16 รากของเขาเหี่ยวเฉา
และกิ่งก้านของเขาก็แห้งไป
- 17 อนุสรณ์ของเขาพินาศไปจากโลก
สิ้นชื่อไปจากความทรงจำ
- 18 เขาถูกขับไล่จากความสว่างสู่ความมืดมน
และถูกเลือกไล่ส่งไปจากโลก
- 19 เขาไม่มีลูกหลานหลงเหลืออยู่ในหมู่มชนของเขา
และไม่มีผู้รอดตาย ณ ดินแดนที่เขาเคยอยู่
- 20 ผู้คนทางตะวันตกต่างตื่นตระหนกในชะตากรรมของเขา
และผู้คนทางตะวันออกต่างอกสั่นขวัญแขวน
- 21 นี่แหละ คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนบาป
สิ่งที่เกิดขึ้นแก่ผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า ”

โยบร้องทุกข์

- 19 โยบจึงโต้ตอบว่า
- 2 “ ท่านจะทรมานข้าไปนานแค่ไหน
จะใช้คำพูดเชือดเฉือนข้าไปนานเท่าใด
- 3 สิบครั้งแล้วนะที่ท่านตำหนิตีเตียนข้า
โจมตีข้าโดยไม่อาย
- 4 หากข้าหลงผิดไปจริงๆ
ข้าก็ยังขออยู่กับความผิดพลาดของตัวเองเพียงลำพัง
- 5 หากท่านจะยกตนข่มข้า
และใช้ความตกต่ำของข้าปรักปรำข้า
- 6 ก็จงรู้เถิดว่าพระเจ้าทรงเล่นงานข้า

และเหวี่ยงแหคลุมข้าไว้

- 7 “ ถึงแม้ข้าร้องทุกข์ที่ถูกประทุษร้าย ก็ไม่มีคำตอบ
ข้าร้องขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่ได้ได้รับความยุติธรรม
- 8 พระเจ้าทรงปิดกั้นหนทางของข้า
และทำให้ข้ามืดแปดด้าน
- 9 พระเจ้าทรงริบศักดิ์ศรีของข้าไป
ทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า
- 10 พระองค์ทรงทลายข้าลงทุกด้าน จนย่อยยับ
- ทรงขุดรากถอนโคนความหวังของข้าไปเหมือนถอนต้นไม้
- 11 พระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์เผาผลาญข้า
ทรงถือว่าข้าเป็นศัตรูของพระองค์
- 12 กองกำลังของพระองค์ดาหน้าเข้ามา
สร้างเชิงเทินเข้าประชิดข้า
และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า
- 13 พระองค์ทรงพรากรพี่น้องของข้าไป
คนสนิทชิดเชื้อก็หลบหนีหน้าหมด
- 14 ญาติของข้าจากไป
เพื่อนฝูงก็ลืมข้าเสียสิ้น
- 15 แหกเหวี่ยงและคนใจชั่วมองว่า ข้าเป็นคนแปลกหน้า
และเป็นเหมือนคนต่างดาว
- 16 ข้าเรียกคนใจชั่วของข้า แต่เขาไม่ยอมมา
ข้าถึงกับต้องอ้อนวอน
- 17 ลมหายใจของข้าเป็นที่รังเกียจของภรรยา
ตัวข้าเป็นที่เกลียดชังของพี่น้องตัวเอง
- 18 แม้แต่เด็กๆ ก็ดูหมิ่นเหยียดหยามข้า
เมื่อข้าปรากฏตัว พวกเขา ก็หัวเราะเยาะ

- 19 ผองเพื่อนสนิทพากันขย่ะแซงข้า
บรรดาผู้ที่ซำรักก็หันหลังให้ข้า
- 20 ข้าเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
ข้าเจียดไถล้ความตายแค่เส้นยาแดง
- 21 “ เพื่อนเอ๋ย สงสารข้าเถิด
เพราะพระหัตถ์พระเจ้าเล่นงานข้าแล้ว
- 22 ทำไมหนอพวกท่านถึงต้องไล่ล่าข้าราวกับว่าเป็นพระเจ้า?
จะแลเนื้อเถื่อหนังข้าไม่เลิกลาเลยหรือ?
- 23 ขอให้ถ้อยคำของข้าถูกบันทึกไว้
เขียนไว้ในม้วนหนังสือ
- 24 ใ้ใช้เครื่องมือเหล็กจารึกไว้บนแผ่นตะกั่ว
หรือสลักลงบนศิลาให้ถาวรเป็นนิตย์!
- 25 ข้ารู้ว่าพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่
และรู้ว่าในที่สุดพระองค์จะประทับเหนือแผ่นดินโลก
- 26 และข้ารู้ว่าหลังจากที่ผิวหนังของข้า
เน่าเปื่อยไปแล้ว
ในกายนี้ข้ายังจะเห็นพระเจ้า
- 27 ข้าเองจะเห็นพระเจ้ากับตา ไม่ใช่คนอื่น
จิตใจของข้าโหยหาอยู่ภายใน!
- 28 “ หากท่านว่า ‘ เราจะเล่นงานเขาให้อยุหมัด
เพราะต้นตอความทุกข์อยู่ที่เขา’
- 29 ท่านก็ควรจะระวังตัวไว้
เพราะพระพิโรธจะนำดาบมาลงโทษท่าน
แล้วท่านจะรู้ว่าความยุติธรรมนั้นมือยู่

20

โศฟาร์แห่งนาอามาห์ ตอบว่า

- 2 “ ความคิดที่ว่าุ่นของข้า ทำให้ข้าไม่สบายใจ
เร่ร่อนให้ข้าพร้อมที่จะตอบท่าน
- 3 ข้าได้ฟังคำติซึ่งสบประมาทข้า
และความเข้าใจโน้มน้าวให้ข้าตอบ
- 4 “ ท่านย่อมรู้ว่าเป็นอย่างไรมาตั้งแต่ก่อนเก่า
เมื่อมนุษย์ถูกวางไว้บนโลก
- 5 คือเสียงไชโยของคนชั่วร้ายนั้นสิ้น
ความสุขของคนธรรมนั้นชั่วครู่เดียว
- 6 แม้ความอหังการของเขาจะขึ้นถึงฟ้า
หัวสูงจดเมฆ
- 7 เขาก็จะพินาศไปนิรันดร์ เหมือนของเสียที่ถ่ายทิ้ง
ผู้ที่เคยเห็นเขาจะฉงนว่า ‘ เขาไปไหนแล้ว?’
- 8 เขาลับหายไปเหมือนความฝัน ไม่มีใครพบเห็นอีก
ถูกขจัดไปเหมือนนิมิตในยามค่ำคืน
- 9 ตาซึ่งเคยเห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก
ถิ่นของเขาจะไม่พานพบเขาอีกเลย
- 10 ลูกหลานของเขาจะวอนขอจากคนยากจน
มือของเขาเองต้องคิณฑ์พัสสินของตน
- 11 พลังแห่งวิญญูกรรจ์ซึ่งล้นอยู่ที่ข้อม่าของเขาจะถดถอย
และนอนลงกับเขาในฝุ่นธุลี
- 12 “ แม้ความชั่วร้ายจะหวานละมุนอยู่ในปาก
เขาอมมันไว้ได้ลิ้น
- 13 แม้เขาจะไม่อยากให้มีมันหมดไป
และขอมมันไว้ในปาก
- 14 แต่อาหารนั้นกลับบูดเปรี้ยวในท้อง

- กลายเป็นเหมือนพิษงูร้ายในตัวเขา
- 15 เขาจะคายทรัพย์สมบัติที่เขากลงไป
พระเจ้าให้ท้องของเขาสำรอกมันออกมา
- 16 เขาจะดูพิษงูเห่า
และตายด้วยเขี้ยวงู
- 17 เขาจะไม่ได้ชื่นชมน้ำผึ้งและน้ำนมซึ่ง
หลั่งไหลเหมือนแม่น้ำลำธาร
- 18 เขาต้องคืนสิ่งที่ตนตรากตรำเพื่อให้ได้มาโดยที่ยังไม่ได้กิน
เขาจะไม่ได้ชื่นชมผลกำไรจากการค้า
- 19 เพราะเขาได้กดขี่ข่มเหงคนยากจนทำให้หมดเนื้อหมดตัว
อีกทั้งยึดเรือน ที่ตัวเขาเองไม่ได้ปลูกสร้าง
- 20 “ แม้เขาจะโลกไม่หยุด ก็ไม่มีอะไรเหลือ
ทรัพย์สมบัติช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย
- 21 ไม่มีอะไรเหลือให้เขากินอีก
ความมั่งคั่งของเขาจะไม่จีรังยั่งยืน
- 22 แม้มีทุกสิ่งพร้อมมูล ความทุกข์ก็จู่โจมเขา
ความลำเค็ญเหลือแสนจะเล่นงานเขา
- 23 เมื่อเขากินจนสิ้นกระเพาะ
พระเจ้าจะส่งโทสะเกรี้ยวกราดมาเผาผลาญเขา
และฟาดกระหน่ำเขา
- 24 แม้เขาจะหลบหลีกจากอาวุธเหล็ก
ก็จะถูกตีเมฆด้วยลูกศรทองสัมฤทธิ์
- 25 เขาจะกระซากลูกศรออกจากหลัง
ดิ่งปลายศรคมปลานจากตับของเขา
ความอกสั่นขวัญผวาจะเกิดแก่เขา
- 26 ทรัพย์สมบัติของเขาจะสูญหายไปในความมืดทึบ
ไฟแผดกล้าจะเผาผลาญเขา

- ทำลายล้างทุกสิ่งที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขา
- 27 ฟาสวอร์คจะเปิดโปงบาปผิดของเขา
และโลกจะเป็นพยานปรักปรำเขา
- 28 ความมั่งคั่งของเขาจะมลายหายไป
ภายใต้พระพิโรธแห่งพระเจ้า
- 29 นี่คือน้ำที่รออยู่เบื้องหน้าสำหรับคนชั่วร้าย
ซึ่งเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับเขา”

โ ย บ ต อ บ

- 21 โยบตอบว่า
- 2 “ ขอให้ตั้งใจฟังคำของข้า
ข อ ไ หนี่เป็นการปลอบใจที่ท่านให้แก่ข้า
- 3 ขอให้อดทนฟังขณะที่ข้าพูด
แล้วหลังจากนั้นเชิญதாகถางต่อไปได้
- 4 “ ข้าบ่นต่อว่าเรื่องมนุษย์หรือ?
ทำไมข้าจะไม่อดกลั้นไว้?
- 5 จงมองดูข้า แล้วตกตะลึง
และเอามือปิดปากไว้
- 6 เมื่อข้าคิดเรื่องนี้ ข้าเองยังอกสั่นขวัญแขวน
กายข้าก็สั่นสะท้าน
- 7 ทำไมหนอคนชั่วร้ายอยู่ไปจนแก่เฒ่า
และเรื่องอำนาจขึ้นเรื่อยๆ?
- 8 เขาอยู่เห็นลูกหลานมั่นคงเป็นปีกแผ่น
รายรอบตัวเขา
- 9 บ้านของเขาปลอดภัยและอยู่เย็นเป็นสุข
ไม่ต้องพานพบไม้เรียวของพระเจ้า
- 10 วัวผู้ของเขาสืบสายพันธุ์ไม่มีขาด

แม่ว้าวของเขาตกลูกและไม่เคยห่าง

- 11 เขามีลูกหลานมากมาย
เด็กของเขาก็โลดเล่นเต้นรำ
- 12 เขาร้องเพลงคลอพิณและรำมะนา
ครึกครื้นกับเสียงปี่
- 13 เขาใช้ชีวิตอย่างเจริญรุ่งเรือง
และเข้าสู่แดนมรณาด้วยความสงบสุข
- 14 ถึงกระนั้นเขาก็พูดกับพระเจ้าว่า ‘อย่ามายุ่งกับเรา
เราไม่ต้องการรู้วิถีทางของพระองค์’
- 15 พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เป็นใครกันเราถึงต้องรับใช้พระองค์?
เราจะอธิษฐานต่อพระองค์ไปเพื่ออะไร?’
- 16 แต่ความเจริญรุ่งเรืองของเขาไม่ได้อยู่ในมือเขา
ข้าจึงไม่นำพาต่อคำแนะนำของคนชั่ว

- 17 “ ตะเกียงของคนชั่วร้ายถูกดับไปบอยเท่าใด?
ภัยพิบัติเกิดแก่เขาบอยเท่าใดตามที่
พระพิโรธของพระเจ้านับดาลให้เป็นไป?
- 18 บอยแค่ไหนที่เขาเหมือนฟางปลิวตามลม
เหมือนเกลบที่ถูกพายุพัดไป?
- 19 กล่าวกันว่า
‘พระเจ้าทรงสะสมโทษทัณฑ์ไว้ให้ลูกหลานของเขา’
แต่ข้าขอพูดว่าให้พระเจ้าทรงลงโทษตัวคนนั้น
เพื่อเขาจะได้รู้สำนึก!
- 20 ขอให้ตาของเขาเห็นความพินาศย่อยยับของตัวเอง
ขอให้เขาดื่มพระพิโรธแห่งพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
- 21 เพราะเมื่อชีวิตของเขาถึงจุดจบแล้ว
เขาจะแยะแสะอะไรกับครอบครัวที่เขาทิ้งไว้เบื้องหลัง?

- 22 “ ใครเล่าจะสั่งสอนพระเจ้า
ผู้ซึ่งทรงพิพากษาแม้แต่ผู้สูงส่งที่สุด?
- 23 ฝ่ายหนึ่งตายไปขณะที่ยังเข้มแข็ง
สุขสมบูรณ์และสบายเต็มที่
- 24 ร่างกายล่าถอย
และอ้วนพี
- 25 อีกฝ่ายหนึ่งตายไปอย่างขมขื่นใจ
ไม่เคยได้ชื่นชมสิ่งดีงามใดๆ
- 26 ทั้งสองล้วนนอนลงในฐลีดิน
เขาตายและถูกหนอนแทะกิน
- 27 ขำรู้ว่าท่านกำลังคิดอะไรอยู่
แผนการที่จะเล่นงานข้า
- 28 ท่านพูดว่า ‘ ไหนล่ะ ความสำเร็จของเจ้าใหญ่โตคนนั้น
เดินที่ที่พักของคนชั่วไปไหนเสียแล้ว’
- 29 ท่านไม่เคยถามผู้ที่ท่องเที่ยวไปมา
และรับฟังคำบอกเล่าของเขาบ้างหรือ
- 30 ว่าคนชั่วมักรอดพ้นในวันแห่งหายนะ
เขาได้รับการช่วยเหลือให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธ?
- 31 ใครบ้างประณามความประพฤติของเขาซึ่งๆ หน้า?
ใครสนองการกระทำของเขา?
- 32 เมื่อเขาถูกห้ามไปยังที่ฝังศพ
ก็ยังมียามเฝ้าอุโมงค์ให้เขา
- 33 ดินที่หุบเขานุ่มสบายสำหรับเขา
คนทั้งหลายติดตามเขาไป
และผู้คนไปก่อนหน้าเขาก็นับไม่ถ้วน
- 34 ท่านจะปลอมโยนข้าด้วยคำเหลวไหลได้อย่างไร?

คำตอบของท่านไม่มีอะไรนอกจากคำลวง!”

เอลีฟัสกล่าวเป็นครั้งที่สาม

22 แล้วเอลีฟัสแห่งเทมานตอบว่า

2 “มนุษย์จะมีประโยชน์อันใดสำหรับพระเจ้า?

แม้แต่คนเฉลียวฉลาดก็จะเป็นประโยชน์อะไรสำหรับพระองค์?
ค้?

3 หากท่านเที่ยงธรรม

นั่นจะทำให้องค์พระผู้ทรงฤทธิพอพระทัยตรงไหน?

หากท่านดีพร้อม

จะมีประโยชน์อันใดสำหรับพระองค์?

4 “ เพราะคุณธรรมของท่านหรือ

พระองค์จึงทรงตำหนิและลงโทษท่าน?

5 ไม่ใช่เพราะท่านชั่วร้ายมากหรือ?

ทำความผิดบาปไม่สิ้นสุดดอกหรือ?

6 ท่านได้เรียกร้องของค่าประกันจากพี่น้องโดยไม่มีเหตุผล

ท่านทำให้ผู้คนหมดเนื้อหมดตัว

7 ท่านมิได้ให้น้ำแก่ผู้อดโรย

และไม่ยอมแบ่งปันอาหารแก่ผู้หิวโหย

8 แม้ว่าท่านจะมีอิทธิพล เป็นเจ้าของที่ดิน

มีคนนับหน้าถือตาและอาศัยอยู่ในที่นั้น

9 ท่านใส่ส่งแม่มายออกไปมือเปล่า

และรีดรอนกำลังของลูกกำพร้าพอ

10 ด้วยเหตุนี้กับดักหลุมพรางจึงรายรอบท่าน

หายนะฉับพลันทำให้ท่านขวัญหนีดีฝ่อ

11 ความมิดมนจึงทำให้ท่านมองไม่เห็น

และกระแสน้ำท่วมมิตท่าน

- 12 “ พระเจ้ามิได้ประทับ ณ เบื้องสูงแห่งฟ้าสวรรค์หรือ?
ดูหมุดดาวที่เบื้องบนสิ อยู่สูงจริงๆ!
- 13 ถึงกระนั้นท่านก็กล่าวว่า ‘ พระเจ้ารู้อะไร?
พระองค์จะสามารถพิพากษาผ่านความมืดทึบนี้ได้หรือ?
14 เพราะเมฆหนาทึบบังพระองค์ไว้
เมื่อพระองค์เสด็จไปมาเหนือฟ้ากว้างจึงไม่ทรงเห็นเรา’
- 15 ท่านจะย่ำบนทางสายเดิม
ของคนชั่วหรือ?
- 16 พ ว ก เ ข า ถูกคร่าไปก่อนกำหนด
รากฐานของเขาถูกกวาดล้างไป
- 17 เขาพูดกับพระเจ้าว่า ‘ อย่ามายุ่งกับเรา!
พระเจ้าทรงฤทธิ์จะทำอะไรเราได้?’
- 18 แต่พระเจ้านี้แหละทำให้บ้านของเขามีแต่ของดีๆ
ฉะนั้นข้าจึงไม่นำพาต่อคำแนะนำของคนชั่วร้าย
- 19
“ บรรดาคนชอบธรรมเห็นความย่อยยับของเขาแล้วก็ชื่นชมยินดี
ผู้บริสุทธิ์เย้ยหยันเขาว่า
- 20 ‘ คั้ตรูของเราย่อมถูกทำลายล้าง
และไฟเผาผลาญทรัพย์สมบัติของพวกเขา’
- 21 “ ย่อมจำนนต่อพระเจ้าเสียเถิด คินดีกับพระองค์
แล้วความเจริญรุ่งเรืองจะมาถึงท่าน
- 22 จงน้อมรับคำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์

- เก็บพระวอนะไว้ในดวงใจท่าน
- 23 หากท่านกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
ขจัดความชั่วร้ายให้ห่างไกลจากเรือนของท่าน
แล้วท่านจะคืนสู่ปกติสุข
- 24 หากท่านละทิ้งแร่ทองคำของท่านไว้ในธูสิติน
โยนทองแห่งโอไฟร์ของท่านทิ้งหุบเหวไปเสีย
- 25 เมื่อนั้นองค์ผู้ทรงฤทธิ์เองจะทรงเป็นทรัพย์สมบัติของท่าน
เป็นเงินอันล้ำค่าของท่าน
- 26 ท่านจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
และเงยหน้าขึ้นหาพระองค์
- 27 ท่านจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงสดับฟัง
แล้วท่านจะทำตามที่ถวายปฏิญาณไว้
- 28 สิ่งที่ท่านตัดสินใจจะสัมฤทธิ์ผล
และแสงสว่างจะส่องทางให้แก่ท่าน
- 29 เมื่อมีคนตกต่ำลงและท่านทูลว่า ‘ขอทรงโปรดยกชูเขา!’
แล้วพระองค์ก็จะทรงช่วยผู้ที่ต่ำต้อย
- 30 พระองค์จะทรงกอบกู้แม้แต่ผู้ที่ไม่ถูกต้อง
มืออันบริสุทธิ์ของท่านจะช่วยเหลือเขา”

คำตอบของโยบ

- 23 โยบจึงตอบว่า
- 2 “ คำร้องทุกข์ของข้าวันนี้ยังคงเป็นคำที่ขมขื่น
อ อ ญา ⁹ที่ตกแก่ข้าก็หนักหน่วง ทั้งๆ
ที่ข้าร้องครวญคราง
- 3 โอ ถ้าเพียงแต่ข้ารู้ว่าจะหาพระเจ้าพบได้ที่ไหน
ถ้าได้ไปถึงที่ประทับของพระองค์!

⁹ 23:2 * หรือ พระหัตถ์ของพระองค์

- 4 ข้าจะทูลแถลงคดีของข้าต่อเบื้องพระพักตร์
และขอโต้แย้งอย่างเต็มที่
- 5 แล้วข้าจะรู้ว่าพระองค์ทรงตอบว่าอะไร
ข้าจะใคร่ครวญสิ่งที่พระองค์ตรัส
- 6 พระองค์จะทรงใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ต่อต้านข้าหรือ?
หามิได้ พระองค์จะไม่ทรงตั้งข้อหาแก่ข้า
- 7 ที่นั่นมนุษย์ผู้เที่ยงธรรม สามารถชี้แจงเหตุผลต่อพระองค์ได้

และข้าจะได้รับการปลดปล่อยโดยองค์ตุลาการของข้าให้พ้น
มลทินตลอดไป

- 8 “ แต่ถึงข้าไปทางตะวันออก พระองค์ก็ไม่อยู่ที่นั่น
ข้าไปทางตะวันตก ก็ไม่พบพระองค์
- 9 เมื่อพระองค์ทรงกระทำพระราชกิจอยู่ทางทิศเหนือ
ข้ามิได้เห็นพระองค์
เมื่อพระองค์หันมาทางใต้ ข้าหาพระองค์ไม่พบ
- 10 แต่พระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป
เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าจะเป็นดังทองคำ
- 11 ข้าดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์อย่างใกล้ชิด
อยู่ในทางของพระองค์โดยไม่หันเห
- 12 ข้ามิได้พรางจากพระบัญชาของพระองค์
พระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ล้ำค่าสำหรับข้า
ยิ่งกว่าอาหารประทังชีพ

- 13 “ แต่พระองค์ก็ยังทรงยื่นกรานเด็ดเดี่ยว
และ ใครเล่าจะต่อต้านพระองค์ได้?
พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งตามชอบพระทัย
- 14 พระองค์ทรงกระทำแก่ข้าตามที่ทรงมีประกาศิตไว้

- และยังมีพระดำริอื่นๆ อีกมากมาย
- 15 ด้วยเหตุนี้ข้าจึงครั้นคร้ามต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
เมื่อคิดถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าก็ยำเกรงพระองค์
- 16 ท รงกระทำให้อจิตใจของข้าอ่อนระโหย
องค์ผู้ทรงฤทธิ์ทรงเขย่าขวัญข้า
- 17 ถึงกระนั้นความมืดทึบที่กลบหน้าข้า
ก็ไม่ทำให้ข้าเจียบเสียม

- 24** “ ทำไมหนอพระเจ้าทรงฤทธิ์
จึงไม่ทรงกำหนดเวลาไว้เพื่อการพิพากษา?
ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์
ต้องชะงักหาวันเวลาเช่นนั้น โดยเปล่าประโยชน์?
- 2 มีคนโยกย้ายหลักเขต
พวกเขาขโมยฝูงสัตว์มาเลี้ยง
- 3 พวกเขารีบเอาลาของลูกกำพร้า
และยึดวัวของแม่ม่ายเป็นของค้ำประกัน
- 4 พวกเขาเชี้ยคนขัดสนกระเด็นพันทาง
และบีบบังคับคนยากไร้ให้ต้องหลบๆ ซ่อนๆ
- 5 ตั้งลาป่าในถิ่นกันดาร
คนยากไร้ต้องตราก ต ร ำ
- กระเสือกกระสนหาอาหารจากถิ่นกันดารเพื่อเลี้ยงดูลูก
- 6 เขาเก็บหญ้าแห้งตามท้องทุ่ง
และเก็บตกของเหลือในสวนองุ่นของคนชั่ว
- 7 ยามค่ำคืน ต้องนอนหนาวเหน็บไม่มีผ้าจะพันกาย
ไม่มีผ้าห่มกันหนาว
- 8 กายของเขาเปียกชุ่มโชกเพราะสายฝนแห่งภูเขา
และเขาเกาะหินแน่นเพราะไม่มีที่กำบัง

- 9 ลูกกำพร้าถูกคร่าจากอกแม่
ลูกคนจนถูกริบไปเป็นตัวประกันหนึ่ง
- 10 เขาจึงต้องระหกระเหินไปด้วยกายเปลือยเปล่า
ต้องแบกฟอนข้าว ทั้งๆ ที่กำลังหิวโศ
- 11 เขาถูกบังคับให้คั้นน้ำมันมะกอก
และย่ำน้ำองุ่นทั้งๆ
ที่กำลังทุกข์ทรมานด้วยความกระหาย
- 12 เสียงครวญครางของคนใกล้ตายดังมาจากตัวเมือง
วิญญาณของผู้บาดเจ็บร้องวิงวอนขอความช่วยเหลือ
แต่พระเจ้าไม่เห็นเอาผิดกับใคร
- 13 มีผู้กบฏต่อความสว่าง
ผู้ไม่รู้จัก
และไม่ยอมดำเนินในทางของความสว่างนั้น
- 14 เมื่อสิ้นแสงตะวันแล้ว ฆาตกรก็ลุกขึ้น
สังหารคนยากไร้และคนขัดสน
ยามค่ำคืนเขาชุ่มตัวอยู่เหมือนขโมย
- 15 ตาของคนล่องประเวณีจ้องคอยเวลาพลบค่ำ
เขาคิดว่า ‘ จะได้ไม่มีใครเห็นเรา’
และคลุมหน้าเพื่อพรางตาคน
- 16 ในความมืดมีคนแอบย่องเข้าไปในเรือน
แต่ตอนกลางวันเขาก็เก็บตัวอยู่
ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับความสว่าง
- 17 สำหรับพวกเขาทุกคน ความมืดสนิทเป็นยามเช้า
เขาคุ่นเคยกับความมืดมนอันน่าสยดสยอง
- 18 “ ถึงกระนั้นเขาก็เป็นฟองบนผิวน้ำ
ที่ดินส่วนของเขาถูกแข่งสาป
จึงไม่มีใครไปที่สวนองุ่นของเขา

- 19 ความร้อนระอุแห่งแสงดูดซับหิมะละลายไปฉับใด
แดนมรณาก็พราກผู้กระทำบาปไปฉับนั้น
- 20 ครรภ์มารดาภิรมเฆ
ตัวนอนนรมกินเฆ
คนชั่วร้ายไม่มีใครจดจำเฆต่อไป
มีแต่ถูกหักโค่นลงเหมือนต้นไม้
- 21 เพราะเฆเอารัตเอาเปรียบหญิงหมั้น
และหญิงที่ไม่มีลูกๆ ดูแล
เฆไม่ปราณีแก่หญิงม่าย
- 22 พระเจ้าทรงลากผู้ยิ่งใหญ่ไปเสียด้วยฤทธิ์อำนาจ
แม้เฆเป็นปีกแผ่น ก็ไม่มีความมั่นคงในชีวิต
- 23 พระองค์อาจจะปล่อยให้เฆพักอยู่
ด้วยความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย
แต่ทรงจับตาดูวิถีทางของเฆ
- 24 เฆได้รับการเทิดทูนยกย่องอยู่ ชั่วครู่หนึ่งแล้วก็ผ่านพ้นไป
ต้องตกต่ำลงและถูกรวบไปเหมือนคนอื่นๆ
เฆถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว
- 25 ใครจะอ้างอะไรอื่นนอกจากนี้
ใครจะพิสูจน์ว่าที่ข้ากล่าวมานี้ผิดและไม่มีสาระ”

ไม่มีมนุษย์คนใดชอบธรรม

- 25 บิลัดแห่งซุอาห์ตอบว่า
- 2 “ อำนาจครอบครองและความน่าเกรงขามเป็นของพระเจ้า
พระองค์ทรงควบคุมสวรรค์เบื้องสูงไว้ในความสงบเรียบร้อย
- 3 กองพลโยธาของพระองค์สามารถนับได้หรือ?
ผู้ใดเล่าที่แสงสว่างของพระองค์ส่องไปไม่ถึง?

- 4 มนุษย์จะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้หรือ?
ผู้ถือกำเนิดจากครรภ์จะบริสุทธิ์ได้อย่างไร?
- 5 แม้หากแสงจันทร์ยังไม่กระจ่าง
และดวงดาวยังไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรพระองค์
- 6 มนุษย์ซึ่งเป็นแต่ตัวดักแด่
- บุตรของมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงตัวหนอนจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด!
- ”

พระเจ้ายิ่งใหญ่และประเสริฐ

- 26 โยบจึงตอบว่า
- 2 “ ท่านได้ช่วยผู้หมดแรงมากเสียนี้กระไร!
ช่วยพยุงแขนที่อ่อนล้าได้เยี่ยมจริงนะ!
- 3 คำแนะนำที่ท่านให้แก่คนไม่มีมันสมองนั้นช่างเยี่ยมยอด!
ท่านได้แสดงความสุขุมลึกซึ้งเสียนี้กระไร!
- 4 ใครหนอทำให้ท่านพูดออกมาอย่างนี้ได้?
วิญญาณดวงใดหนอพูดออกมาทางปากของท่าน?
- 5 “ บรรดาผู้ตายต้องทุกข์ทรมาน
เหล่าผู้อยู่ใต้น้ำและทุกชีวิตในที่นั้น
- 6 แดนมรณาเปลือยเปล่าเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
ไม่มีอะไรปิดบังหายนะไฉนได้
- 7 พระเจ้าทรงคลีท้องฟ้าด้านเหนือบนความว่างเปล่า
และทรงแขวนโลกไว้เหนือที่เว้งว่าง
- 8 พระองค์ทรงห่อหุ้มน้ำไว้ในเมฆหนา
และเมฆก็ไม่ได้แตกกระจายเพราะน้ำหนักนั้น
- 9 พระองค์ทรงคลีเมฆ
บดบังจันทร์เพ็ญ

- 10 พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตสำหรับมหาสมุทร
และพรมแดนสำหรับกลางวัน และกลางคืน
- 11 เสาศวรรค์สิ้นคลอน
เมื่อพระองค์ทรงกำราบ
- 12 และโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ทะเลก็สงบราบคาบ
โดยพระปรีชาญาณ ราฮับถูกหั่นออกเป็นชิ้นๆ
- 13 ฟ้าสวรรค์ดงามโดยลมปราณของพระเจ้า

พระหัตถ์ของพระองค์ทรงแทงพญางูที่กำลังเลื้อยหนีไป

- 14 เหล่านี้เป็นเพียงผิวเผินที่พระองค์ทรงกระทำ
เป็นแค่เสียงกระซิบแผ่วๆ ถึงพระองค์!

แล้วใครเล่าจะสามารถเข้าใจความเกริกไกรแห่งฤทธิ์อำนาจ
ของพระองค์?”

โ ย บ แ ถ ล ง

27 โยบกล่าวสืบไปว่า

- 2 “ ตราบเท่าที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่
พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะให้ความยุติธรรมแก่ข้า
พระเจ้าทรงฤทธิ์ผู้ทำให้ข้าขมขื่นในวิญญาน
- 3 ตราบเท่าที่ข้ามีชีวิตอยู่
ตราบใดที่ข้ายังมีลมปราณจากพระเจ้า
- 4 ตราบนั้นริมฝีปากข้าจะไม่กล่าวคำชั่ว
และลิ้นของข้าจะไม่กล่าวคำเท็จ
- 5 ข้าจะไม่มีวันยอมรับว่าพวกท่านเป็นฝ่ายถูก
จนตายข้าก็ขอยืนยันว่าข้าเชื่อสัตย์สุจริต
- 6 ข้าจะมั่นคงแน่วแน่ในความชอบธรรม
มโนธรรมของข้าจะไม่ตำหนิข้าตราบชั่วชีวิต

- 7 “ ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว
ขอให้คนที่ต่อสู้อข้าเป็นเหมือนคนอยุติธรรม
- 8 ด้วยว่าคนอธรรมจะมีความหวังอะไร เมื่อเขาถูกตัดขาด
เมื่อพระเจ้าทรงคร่าชีวิตเขาไปเสีย?
- 9 เมื่อความทุกข์ลำบากมาถึงเขา
พระเจ้าทรงฟังเสียงร่ำร้องของเขาหรือ?
- 10 เขาจะปีติยินดีในพระเจ้าทรงฤทธิ์หรือ?
เขาจะร้องทูลพระเจ้าทุกกรณีหรือ?
- 11 “ ข้าจะสอนท่านถึงเรื่องฤทธิ์อำนาจของ พระเจ้า
จะไม่ปิดบังวิถีทางขององค์ผู้ทรงฤทธิ์
- 12 ท่านรู้เห็นเช่นนี้หมดแล้ว
แล้วใจนจึงยังพูดเหลวไหลอีก?
- 13 “ เหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดให้แก่คนที่ชั่วร้าย
และเป็นมรดกที่พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์มอบให้แก่คนอามืด
- 14
ถึงแม้ลูกหลานของเขาจะมากมายแต่ก็จะตกเป็นเหยื่อคมดา
บ
และวงศ์วานของเขาไม่มีวันได้กินอิ่ม
- 15 ผู้ที่รอดชีวิตอยู่ก็จะถูกนำไปสู่หลุมศพ ด้วยโรคระบาด
ภรรยาเมียของเขาก็ไม่คร่ำครวญ
- 16 ถึงแม้เขาสะสมเงินไว้มากมายดังฝุ่นธุลี
และมีเสื้อผ้าเรียงเป็นตับ
- 17 สิ่งที่เขาสะสมไว้ผู้ชอบธรรมจะนำมาสวมใส่
และคนไร้ผิดจะเอาเงินของเขาไปแบ่งปันกัน
- 18 บ้านที่เขาสร้างขึ้นเหมือนรังของดักแด้

เหมือนกระท่อมของยาม

- 19 เขานอนเอกเขนกันอย่างคนร่ำรวย
แต่เมื่อลืมตาขึ้นมาทุกอย่างก็สูญสิ้นไป
- 20 ความสยดสยองจู่โจมเขาจนตั้งตัวไม่ติดตั้งน้ำท่วมฉับพลัน
และเขาถูกซัดไปกลางพายุแห่งราตรีกาล
- 21 ลมตะวันออกพัดพาเขาหายไป
กวาดเขาไปจากที่อยู่
- 22 มันม้วนตัวซัดกระหน่ำเขาอย่างไม่ปราณี
ขณะที่เขาพยายามจะหลบหนีให้พ้นอำนาจของมัน
- 23 มันก็กระหึ่มเริงร่า
และซัดเขาหลุดลอยไปจากที่

- 28** มีเหมืองเงินและแหล่งถลุงทองคำ
- 2 แร่เหล็กได้มาจากพื้นดิน และทองแดงถลุงมาจากสินแร่
- 3 มนุษย์ไล่ความมิดออกไป
ค้นหาหาแหล่งแร่ที่ลึกกลับที่สุดในความมิดทึบ
- 4 ณ ที่ห่างไกลจากถิ่นผู้คนอาศัย เขาขุดปล่อง
ที่ซึ่งไม่ค่อยมีใครเข้าไปถึง
ที่ห่างไกลจากผู้คน เขาไต่เชือกและแกว่งตัวไปมา
- 5 แผ่นดินโลกอันเป็นแหล่งอาหาร
เบื้องล่างหลอมตัวเป็นไฟ
- 6 แก้วไพฑูรณ์มาจากผลึกหินของมัน
และที่นั่นก็มีผงทองคำ
- 7 ไม่มีนกกล้าเหยียดตัวใดแลเห็นหนทางที่ซ่อนอยู่
ไม่มีตาเหยี่ยวตัวใดสังเกตเห็น
- 8 สัตว์ป่าใหญ่ไม่ย่างกรายไปที่นั่น
ไม่มีราชสีห์ตัวใดผ่านไปนั่น
- 9 มือมนุษย์ทำลายหินที่แข็งแกร่ง

- และทลายภูเขาลงถึงราก
- 10 เขาขุดอุโมงค์ในหิน
และตาของเขามองเห็นของมีค่าในนั้น
- 11 เขาเสาะหาที่มาของสายน้ำ
และนำสิ่งที่ซ่อนเร้นปรากฏออกมา
- 12 “ แต่จะพบสติปัญญาได้จากที่ใด?
ความเข้าใจอยู่ที่ไหน?
- 13 มนุษย์ไม่เข้าใจถึงคุณค่าของสติปัญญา
หาไม่พบในดินแดนของผู้มีชีวิต
- 14 หวังลึกกล่าวว่า ‘ มันไม่ได้就在这儿’
ทะเลกล่าวว่า ‘ มันไม่ได้就在这儿’
- 15 ไม่สามารถซื้อหาด้วยทองคำ
หรือดีราคาเป็นเงิน
- 16 หรือแลกซื้อด้วยทองคำแห่งเมืองโอฟีร์
หรือด้วยโกเมนล้ำค่าหรือไพฑูรย์
- 17 ทองคำ แก้วมณี ไม่อาจเทียบได้
อีกทั้งเพชรพลอย เครื่องทอง ก็ไม่อาจแลกได้
- 18 ปะการังและแก้วผลึกยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง
ค่าของสติปัญญาสูงกว่าทับทิม
- 19 บุษราคัมแห่งเอธิโอเปียไม่อาจเทียบเคียง
แม้แต่ทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่อาจแลกซื้อได้
- 20 “ ถ้าเช่นนั้นสติปัญญามาจากที่ใด?
ความเข้าใจอยู่ที่ไหน?
- 21 มันถูกซ่อนจากสายตาของทุกชีวิต
และถูกปิดบังไว้จากนกในอากาศ
- 22 หายนะและความตายกล่าวว่า

- ‘ พอจะได้ยินเบาะแสของมัน’
- 23 พระเจ้าทรงทราบหนทางสุดปัญญา
พระองค์แต่ผู้เดียวทรงทราบว่ามันอยู่ที่ไหน
- 24 ทรงแลเห็นถึงสุดโลก
เห็นทุกสิ่งภายใต้ฟ้าสวรรค์
- 25 เมื่อพระเจ้าทรงกำหนดแรงลม
และ ชั่งตวงห้วงน้ำ
- 26 เมื่อทรงตั้งกฎเกณฑ์ของสายฝน
และจัดทางให้แก่พายุฟ้าคำรน
- 27 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรสติปัญญา
ทรงประเมินค่า พระองค์ทรงยืนยันและทดสอบ
- 28 และพระองค์ตรัสแก่มนุษย์ว่า
‘ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือสติปัญญา
การหลีกเลี่ยงจากความชั่วคือความเข้าใจ’ ”

29 โยบกล่าวนาไปว่า

- 2 “ ข้าไฟหาปีเดือนที่ผ่านไปยิ่งนัก
คิดถึงเมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงดูแลข้า
- 3 ยามที่ดวงประทีปของพระองค์ส่องเหนือข้า
ความสว่างของพระองค์ นำให้ข้าเดินฝ่าความมืดได้!
- 4 คิดถึงวัยฉกรรจ์
- เมื่อมิตรภาพแน่นแฟ้นของพระเจ้าเป็นพระพรแก่บ้านของข้า
- 5 เมื่อพระเจ้าทรงฤทธิ์ยังสถิตกับข้า
และลูกๆ ของข้าหอมล้อมข้า
- 6 เมื่อกิจการของข้าเจริญรุ่งเรือง¹⁰

¹⁰ 29:6 * หรือ “ เมื่อทางของข้าโชนชุ่มด้วยครีม”

แม้แต่หินผายังหลั่งน้ำมันมะกอกให้

- 7 “ เมื่อเข้าไปที่ประตูเมือง
และนั่งประจำตำแหน่ง ณ ลานชุมชน
- 8 พวกหนุ่มๆ เห็นข้าก็เดินหลบไป
และผู้สูงอายุก็ลุกขึ้นยืนต้อนรับข้า
- 9 คนระดับผู้นำสงบนิ่ง
และเอามือปิดปากไว้
- 10 เจ้านายสงบเสียว
สิ้นแต่ะเพดานปาก
- 11 ทุกคนที่ฟังข้าก็ชมข้า
ทุกคนที่เห็นข้าก็ยกย่องข้า
- 12 เพราะข้าช่วยเหลือผู้ยากไร้ซึ่งร้องขอความช่วยเหลือ
และช่วยลูกกำพร้าซึ่งไม่มีใครช่วย
- 13 คนเฝ้าตายให้พรข้า
ข้าทำให้หัวใจของหญิงม่ายร้องเพลง
- 14 ข้าสวมความชอบธรรมเป็นอาภรณ์
ความยุติธรรมเป็นเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะของข้า
- 15 ข้าเป็นดวงตาให้คนตาบอด
เป็นเท้าให้คนง่อย
- 16 ข้าเป็นบิดาให้คนยากไร้
และเป็นธุระในคดีให้คนต่างถิ่น
- 17 ข้าหักเชื้วเล็บของคนชั่ว
ช่วยเหลือที่เขาจับไว้ออกมา
- 18 “ ข้าคิดว่าข้าจะตายในวังของข้า
วันคืนของข้าคงมากมายดั่งเม็ดทราย
- 19 รากของข้าคงหยั่งถึงน้ำ

- และน้ำค้างจะพรมกิ่งก้านของข้าตลอดคืน
- 20 ศักดิ์ศรีของข้าจะคงอยู่เสมอ
ลูกธนูในมือข้าจะใหม่อยู่เสมอ
- 21 “ ผู้คนฟังข้าอย่างจดจ่อ
สงบรอคอยคำแนะนำของข้า
- 22 และหลังจากที่ข้าพูดแล้ว พวกเขา ก็ไม่ได้พูดว่าอะไรอีก
เพราะเขาฟังพอใจคำแนะนำของข้า
- 23 เขารอฟังข้าเหมือนข้าวคอยฝน
และเต็มด้าถ้อยคำของข้าเหมือนฝนชุก
- 24 เมื่อเขาท้อแท้ใจ ข้ายิ้มให้
ใบหน้ายิ้มย้มของข้า มีคุณค่าแก่เขา
- 25 ข้าเลือกทางให้เขา และทำหน้าที่เป็นหัวหน้าของเขา
เป็นดั่งกษัตริย์บัญชากองทหาร
และเป็นผู้ปลอมโยนบรรดาผู้ไว้ทุกข์

- 30** แต่เดี๋ยวนี้ผู้ที่อ่อนอาวุโสกว่าข้า เย้ยหยันข้า
ซึ่งบิดาของเขาเหล่านั้น
- ข้ายังรังเกียจไม่ให้อายุกับสุนัขเลี้ยงแกะของข้า
- 2 มืออันเปี่ยมพลังของเขามีประโยชน์อันใดสำหรับข้า
ในเมื่อพลังวังชาเสื่อมถอยจากเขาแล้ว
- 3 เขาผอมโซเพราะหิวโหยและขาดอาหาร
ซัดเซพเนจรไปในถิ่นกันดารยามค่ำคืน
- 4 เขาเก็บผักตามพุ่มไม้
และเก็บรากไม้เป็นอาหาร
- 5 ถูกขับไล่ไสส่งจากเพื่อนพ้อง
ผู้คนตะโกนไล่หลังราวกับว่าเขาเป็นขโมย
- 6 เขาถูกบังคับให้อาศัยอยู่ในพื้นลำธารซึ่งแห้งขอด

- ตามโพรงหรือตามซอกหิน
- 7 เขาร้องส่งเสียงอยู่กลางพุ่มไม้
และซุกตัวกันใต้พุ่มหนาม
- 8 เป็นคนถ้อยด้อยสกุล
ถูกขับไล่จากแผ่นดิน
- 9 “ แล ะ บัดนี้ลูกๆ ของเขาร้องเพลงเย้ยข้า
ข้าตกเป็นขี้ปากของพวกเขา
- 10 เขาชิงชังข้า และไม่ยอมเข้าใกล้ข้า
เขาไม่ลังเลที่จะถ่มน้ำลายรดข้า
- 11 ในเมื่อพระเจ้าทรงปลดพันธนูของข้าและทำให้ข้าทุกข์ยาก
ต่อหน้าข้า พวกเขาไม่มีความยับยั้งชั่งใจ
- 12 ข้าถูกจู่โจมเข้ามาด้านขวามือ
พวกเขาวางกับดักหลุมพรางไว้
และโอบล้อมเข้ามาต่อสู้อข้า
- 13 เขาปิดกั้นหนทางของข้า และทำลายล้างข้า
ไม่มีใครช่วยข้าได้เลย
- 14 เขาตรึงรีเข้ามาหาตามรอยแยก
เหมือนทะเล็กเข้ามาท่ามกลางซากสลักหักพัง
- 15 ความอกสั่นขวัญแขวนจู่โจมจับข้า
ศักดิ์ศรีของข้าสูญสิ้นเหมือนถูกลมพัดไป
สวัสดิภาพของข้าลอยลับไปดังเมฆ
- 16 “ บัดนี้ชีวิตของข้าตกต่ำไป
มีแต่วันคืนอันทุกข์ทรมาน
- 17 คำคืนทำให้กระดูกของข้ารวดร้าว
ความเจ็บปวดทิ่มแทงข้าไม่หยุดหย่อน
- 18 โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ข้าตื่นไม่หลุด

พระองค์ทรงผูกมัดข้า ดุจดั่งคอเสื้อรัดตรึงคอข้าไว้

- 19 พระองค์ทรงเหวี่ยงข้าลงในโคลน
ข้ากลายเป็นเหมือนฝุ่นและขี้เถ้า
- 20 “ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์
แต่ไม่ทรงตอบ
ข้าพระองค์ยืนขึ้น พระองค์ก็เพียงแต่ทอดพระเนตรดู
- 21 พระองค์กลับโหดร้ายต่อข้าพระองค์
และทรงเล่นงานข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
- 22 พระองค์ฉวยข้าพระองค์ขึ้นโบกสะบัด
และทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปมาในพายุ
- 23 ข้าพระองค์ทราบว่าคุณจะนำข้าพระองค์ไปสู่ความตาย
ไปยังที่ซึ่งกำหนดไว้สำหรับทุกชีวิต
- 24 “ ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วยคนที่ป็นนี้
เมื่อเขาทุกข์ยากและร้องขอให้ช่วย
- 25 ข้ามิได้รำไห่เพื่อผู้ตกทุกข์ได้ยากหรือ?
จิตวิญญาณของข้ามิได้ไต่ถามใครเพื่อผู้ยากไร้หรือ?
- 26 ถึงกระนั้นเมื่อข้ามุ่งหวังสิ่งที่ดีกลับได้สิ่งที่เลวร้าย
มองหาแสงสว่างกลับได้ความมืดมน
- 27 จิตใจของข้าทุกข์ร้อนไม่หยุดหย่อน
พานพบแต่วันคืนอันทุกข์ทรมาน
- 28 ผิวข้าหมองคล้ำแต่มีไชเพราะคร่ำแค้น
ข้ายืนขึ้นร้องขอความช่วยเหลือต่อชุมชน
- 29 ข้าถูกมองว่าเป็นพี่น้องกับหมาป่า
และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว
- 30 ผิวของข้าดำและตกสะเก็ด
กายข้าร้อนรุ่มด้วยพิษไข้

31 เสียงพินของข้า กลายเป็นเสียงคร่ำครวญ
และเสียงปี่ของข้า กลายเป็นเสียงโหยไห้

31 “ ข้าสัญญากับนัยน์ตาตัวเองว่า
จะไม่มองหญิงสาวด้วยใจกำหนด
2 อะไรคือสิ่งที่พระเจ้าเบื้องบนทรงกำหนดให้มนุษย์
อะไรคือมรดกจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สูงสุด?
3 ก็คือหายใจสำหรับคนชั่ว
และภัยพิบัติสำหรับผู้กระทำผิดมิใช่หรือ?
4 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหนทางของข้า
และทรงนับทุกย่างก้าวของข้ามิใช่หรือ?

5 “ หากข้าได้ดำเนินไปบนทางแห่งความเที่ยมเท็จ
หรือเท้าของข้ามุ่งสู่การหลอกลวง
6 ขอพระเจ้าทรงซึ่งข้าด้วยตราชฎีธรรม
แล้วจะทรงทราบข้าสุจริต
7 หากข้าผลิตจากทางของพระเจ้า
หรือหากตาของข้าพาใจมัวเมา
หรือหากมือของข้าทำสิ่งสกปรกมลทิน
8 ก็ขอให้คนอื่นกินสิ่งที่ข้าได้หว่าน

และขอให้ทุกสิ่งที่ข้าปลูกไว้ถูกถอนรากถอนโคนออกมา

9 “ หากจิตใจข้าถูกผู้หญิงล่อไป
หรือหากข้าซุ่มอยู่ที่ประตูของเพื่อนบ้าน
10 ก็ขอให้ภรรยาของข้าไปโม้แบ่งให้คนอื่น
หรือให้ชายอื่นหลับนอนกับนาง
11 เพราะสิ่งนั้นน่าละอาย

- เป็นบาปผิดที่ต้องถูกตัดสินลงโทษ
- 12 มันเป็นไฟเผาผลาญสู่ความวอดวาย
และจะขุดรากถอนโคนสิ่งที่เข้าได้ปลูกไว้
- 13 “ หากเข้าไม่นำพาที่จะให้ความยุติธรรม
แก่คนใช้ชายหญิงซึ่งมาร้องทุกข์ต่อเข้า
- 14 เข้าจะเผชิญหน้ากับพระเจ้าอย่างไร?
เข้าจะทูลให้การต่อพระองค์ว่าอะไร?
- 15
พระเจ้าผู้ทรงสร้างเข้าในครรภ์มารดาก็สร้างพวกเขาด้วยมิใช่หรือ?
พระเจ้าเดียวกันนี้ทรงสร้างเราทั้งสองฝ่ายมิใช่หรือ?
- 16 “ หากเข้าบอกปิดความต้องการของผู้ยากไร้
หรือปล่อยให้หญิงม่ายคอยแค้น
- 17 หากเข้าหวงอาหารไว้กับตัว
ไม่ยอมแบ่งปันแก่ลูกกำพร้า
- 18 ซึ่งอันที่จริงตั้งแต่หนุ่มมา
เข้าก็เลี้ยงดูลูกกำพร้าเหมือนลูกในไส้
ตั้งแต่เกิดเข้าก็นำทางให้หญิงม่าย
- 19 หรือหากเข้าเห็นคนกำลังจะหนาวตายไม่มีเสื้อผ้า
เห็นคนยากไร้ไม่มีผ้าคลุมกาย
- 20 และเขาไม่ได้ช่วยพรเข้าในใจ
ที่ยกขนแกะของเข้ายังความอบอุ่นแก่เขา
- 21 หรือหากเข้าได้เอาเปรียบลูกกำพร้า
เพราะถือว่าตนมีอิทธิพลในศาล
- 22 ก็ขอให้แขนของเข้าถูกหักออกจากข้อต่อ
ขอให้ไหล่ของเข้าเคลื่อนหลุดออกจากที่

23 เพราะข้าห้วนกล้วยภัยพิบัติจากพระเจ้า

ข้าไม่กล้าทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เนื่องจากข้ายำเกรงพระบารมี

24 “ หากข้าไว้วางใจเงินทอง
หรือพุดกับทองคำบริสุทธิ์ว่า

‘ เจ้าเป็นความอุ่นใจของข้า’

25 หากข้าชื่นชมยินดีในความมั่งคั่งมหาศาล
ทรัพย์สมบัติซึ่งตัวเองหามาได้

26 หรือหากข้ามองดูดวงตะวันส่องแจ่ม
หรือดวงจันทร์อันงามกระจ่าง

27 แล้วจิตใจของข้าถูกล่อลวงอย่างเร็นลับ
และข้าได้กราบไหว้ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์

28 เหล่านี้ล้วนเป็นบาปอันควรแก่การลงโทษ
เพราะเป็นการไม่เชื่อตรงต่อพระเจ้าสูงสุด

29 “ หากข้ากระหึ่มยิ้มเย่งในเคราะห์หามยามร้ายของศัตรู
หรือลึงโลดยินดีในทุกข์ร้อนที่เกิดกับเขา

30 ซึ่งข้าไม่เคยยอมให้ปากของข้าทำบาป
โดยแข่งสาปชีวิตของเขาให้มีอันเป็นไป

31 หากคนในครัวเรือนของข้าไม่เคยกล่าวว่า
‘ ใครบ้างไม่ได้กินเนื้อที่โยบให้จนอิม?’

32
อันที่จริงข้าไม่เคยแม้แต่ปล่อยให้คนแปลกหน้าต้องค้างคืน
อยู่ตามถนน

แต่เปิดประตูต้อนรับอยู่เนืองๆ

33 หากข้าชุกชอนความบาปไว้

เหมือนอาดัมที่ซ่อนเร้นมลทินไว้ในใจ

34

เพราะกลัวฝูงชนและหวั่นเกรงความดูแคลนจากวงศ์ตระกูลต์

าง ๆ

ข้าก็เลยเก็บตัวเงียบไม่ออกนอกบ้าน

35 (“อยากให้มีใครสักคนฟังข้าตอนนี้

ขอเขียนชื่อคำแก้ข้อกล่าวหาของข้า!

ขอพระเจ้าทรงฤทธิ์ตอบข้าด้วยเถิด

ขอให้ผู้ฟ้องเขียนคำฟ้องร้องขึ้นมาเลย

36 ข้าจะแบกไว้บนบ่า

ข้าจะสวมไว้เหมือนมงกุฎ

37 ข้าจะแถลงทุกอย่างก้าว

ข้าจะเข้าเฝ้าพระองค์อย่างสง่าผ่าเผย¹¹⁾)

38 “หากที่ดินร้องกล่าวโทษข้า

และรอยไถคราดเปียกชุ่มด้วยน้ำตา

39 หากข้ากินพืชผลโดยไม่จ่ายเงิน

หรือทำร้ายจิตใจผู้เช่า

40 ก็ขอให้หนามงอกขึ้นบนที่ดินแทนที่ข้าวสาลี

และวัชพืชงอกแทนข้าวบาร์เลย์”

โยบพูดจบลงตรงนี้

เอลีชูโกรธ

¹¹ 31:37 * หรือ “เหมือนเจ้านายองค์หนึ่ง”

32 สหายทั้งสามไม่ยอมโต้ตอบกับโยบอีกต่อไป

เพราะโยบยืนยันกรานว่าตนเป็น คนชอบธรรม

2แต่เอลีชูบุตรบาราเคล ชาวบูนี วงศ์ราม

โกรธเคืองโยบที่ตัดสินใจว่าตนเองถูกต้องแทนที่จะเป็นพระเจ้า

3และเอลีชูก็โกรธสหายทั้งสามของโยบด้วยที่ไม่อาจพูด

หักล้างโยบได้ แต่ก็ยังปรักปรำโยบ 4เอลีชูรอ ที่จะพูดจนถึงขณะนี้

ก็เพราะอ่อนอาวุโสกว่า คนอื่นๆ

5เมื่อเห็นว่าสหายทั้งสามของโยบอัปจนคำพูด

เอลีชูก็โกรธเคืองยิ่งนัก 6ดังนั้น เอลีชู บุตรบาราเคล ชาวบูนี

จึงกล่าวว่า

“ ข้าพเจ้าอายุน้อย ส่วนท่านมีอาวุโส

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยับยั้งอยู่ ไม่กล้าบอกลสิ่งที่ตัวเองรู้

7 ข้าพเจ้าคิดว่า ‘ ควรให้ผู้อาวุโสพูด

น่าจะให้ผู้มีประสบการณ์นานปีสอนสติปัญญา’

8 แต่ที่จริงเป็นจิตวิญญาณ¹²ในตัวมนุษย์

ลมปราณแห่งพระเจ้าทรงฤทธิ์

ทำให้เขามีความเข้าใจ

9 มิใช่คนแก่เท่านั้นที่ฉลาด

ไม่เพียงแต่คนสูงอายุซึ่งเข้าใจสิ่งที่ถูกต้อง

10 “ ฉะนั้นโปรดฟังข้าพเจ้าพูด

ข้าพเจ้าขอบอกลสิ่งที่ตัวเองรู้

11 ข้าพเจ้าคอยอยู่ขณะที่ท่านพูด

ข้าพเจ้าฟังเหตุผลของพวกท่าน

เมื่อท่านสรรหาถ้อยคำมากล่าว

12 ข้าพเจ้าตั้งใจฟังเต็มที่

¹² 32:8 * หรือ “ พระวิญญาณ ”

แต่ไม่มีคนใดในพวกท่านพิสูจน์ได้ว่าท่านโยบนั้นผิด

ไม่มีใครตอบคำโต้แย้งของโยบได้

- 13 อย่าพูดว่า ‘ เราได้พบสติปัญญาแล้ว
ขอให้พระเจ้ามิใช่มนุษย์ เป็นผู้พิสูจน์ว่าเขาผิด’
- 14 แต่คำพูดของโยบมิได้ลงที่ข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าจะไม่ตอบโยบด้วยคำโต้แย้งของพวกท่าน

- 15 “ พวกท่านนั่งอับจนปัญญา
ไม่มีอะไรจะพูด
- 16 ข้าพเจ้าจะต้องคอยต่อไปอีกหรือ
ในเมื่อพวกท่านนั่งเงียบไม่มีอะไรตอบ?
- 17 ข้าพเจ้าก็ขอพูด
ขอบอกสิ่งที่ตัวเองรู้บ้าง
- 18 เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำอยู่มากมาย
จิตวิญญาณภายในเร่งเร้าให้ข้าพเจ้าพูด
- 19 ภายในข้าพเจ้าเหมือนเหล่าองุ่นที่ถูกขังไว้
เหมือนถุ่นองุ่นเหล่าองุ่นใหม่ที่กำลังจะปริ
- 20 ข้าพเจ้าจำเป็นต้องพูดเพื่อจะได้ผ่อนคลาย
ข้าพเจ้าจำต้องเอ่ยปากตอบ
- 21 ข้าพเจ้าจะไม่ล่าเอียงเข้าข้างใคร
ไม่ประจบสอพลอผู้ใด
- 22 หากข้าพเจ้าประจบสอพลอเก่ง
องค์พระผู้สร้างจะทรงขจัดข้าพเจ้าไปเสีย”

พระเจ้าทรงใช้ภัยพิบัติชำระมนุษย์

- 33** “ บัดนี้ท่านโยบโปรดตั้งใจ
ฟังทุกถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด

- 2 ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะเอ่ยปาก
คำพูดมารออยู่ที่ปลายลิ้นแล้ว
- 3 ข้าพเจ้าจะพูดออกมาตามที่รู้
พูดด้วยความจริงใจ
- 4 พระวิญญูณแห่งพระเจ้าได้สร้างข้าพเจ้า
ลมปราณแห่งพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า
- 5 ฉะนั้นจงตอบข้าพเจ้ามาเถิด หากท่านตอบได้
ให้เรามาพูดกันซึ่งๆ หน้า
- 6 ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนท่าน
ข้าพเจ้าเกิดมาจากดินเช่นกัน
- 7 ท่านไม่มีอะไรจะต้องหวาดกลัวข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าก็มีใช้ผู้ที่จะเล่นงานท่านอย่างหนักหน่วง

- 8 “ ท่านได้พูดให้ข้าพเจ้าได้ยิน
ท่านพูดย้ำถ้อยคำอีก
- 9 ท่านว่า ‘ ข้าพเจ้าสุจริตปรา ศ จ า ก บ า ป
ข้าพเจ้าเป็นคนสะอาดและไร้มลทิน
- 10 ถึงกระนั้นพระเจ้ายกเอาผิดข้าพเจ้า
ทรงนับข้าพเจ้าเป็นศัตรู
- 11 พระองค์จับข้าพเจ้าใส่ขื่อคา
และทรงเฝ้าดูข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิดทุกอย่างก้าว’

- 12 “ แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าท่านผิดในข้อนี้
ด้วยว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์
- 13 ไฉนท่านบ่นต่อว่าพระองค์
ว่าไม่ทรงตอบมนุษย์
- 14 ที่จริงพระเจ้าตรัสด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง
แต่มนุษย์ไม่สามารถประจักษ์ได้

- 15 ในความฝันในนิมิตยามค่ำคืน
เมื่อมนุษย์หลับสนิท
หรือขณะเคลิ้มอยู่บนที่นอน
- 16 พระองค์อาจจะตรัสข้างหูของเขา
และตักเตือนว่ากล่าวให้เขากลับ
- 17 เพื่อเขาจะได้ไม่คิดทำผิด
และไม่หยิ่งจองหอง
- 18 เพื่อรักษาจิตวิญญาณของเขาจากเหวลึก¹³
และเพื่อมิให้เขาพินาศด้วยคมดาบ
- 19 หรือไม่ก็ใช้ความเจ็บปวดตีสอนมนุษย์
ให้เขาทุกข์รวดร้าวในกระดูกอยู่เนืองๆ
- 20 จนเขาเบื่ออาหาร
จิตใจเบื่อหน่าย แม้แต่อาหารโอชะที่สุด
- 21 จนเขาซุบผอมเหลือ
แต่หนังหุ้มกระดูก
- 22 วิญญาณของเขาเฉียดใกล้เหวลึก*
และชีวิตของเขาเข้าใกล้หุตมรณา
- 23 “ ถึงกระนั้น หากมีทูตของพระเจ้า
จากหนึ่งในพันอยู่เคียงข้างเขา
ทำหน้าที่เป็นคนกลางให้
เพื่อแจ้งสิ่งที่ถูกต้องแก่เขา
- 24 เพื่อเมตตาส่งสารเขาและทูลว่า
‘ ขอทรงโปรดไว้ชีวิตของเขาจากเหวลึก*
ข้าพระองค์ได้พบมีค่าไถ่ชีวิตเขาแล้ว’
- 25 เมื่อนั้นเนื้อหนังของเขาจะกลับฟื้นคืนสภาพติดังกายเด็ก

¹³ 33:18, 22, 28, 30 * หรือ “ แ ต น ค น ต า ย ”

และได้กำลังวังชาในวัยหนุ่มคืนมาอีก

26 เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าและได้รับความโปรดปราน

เขาได้เห็นพระพักตร์พระเจ้าและโห่ร้องด้วยความชื่นชมยินดี

พระองค์ทรงรับเขาคืนสู่ฐานะผู้ชอบธรรม

27 เขาจะกลับมาบอกเพื่อนพ้องว่า

‘ ข้าผิดไปแล้วที่บิดเบือนความถูกต้อง
แต่ก็ยังไม่ต้องรับโทษอันสาสม

28 พระเจ้าทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าไว้ มิให้ต้องลงสู่เหวลึก*

ข้าจะอยู่ชื่นชมความสว่างต่อไป’

29 “ พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ต่อมนุษย์

สองครั้งหรือถึงสามครั้ง

30 เพื่อช่วยกู้จิตวิญญาณของเขาจากเหวลึก*

ให้เขาได้รับแสงสว่างแห่งชีวิต

31 “ ท่านโยบ โปรดตั้งใจรับฟังข้าพเจ้าเถิด

ขอให้นิ่งสงบ และข้าพเจ้าจะพูดไป

32 หว่า กท่านมีอะไรจะพูดขอใ้บอก

พูดออกมาเถิด

เพราะข้าพเจ้าอยากใ้ท่านได้รับความกระจ่าง

33 แต่หากไม่มี ก็ขอใ้ฟังข้าพเจ้า

โปรดเงี่ยบ และข้าพเจ้าจะสอนสติปัญญาแก่ท่าน”

พระเจ้ายุติธรรม

34 แล้วเอลีชูกล่าว่า

2 “ ฟังข้าพเจ้าเถิด บรรดาผู้เฉลียวฉลาด

- โปรดฟังข้าพเจ้า ท่านผู้รอบรู้
- 3 เพราะหูลืมลองถ้อยคำ
เหมือนลิ้นลิ้มรสอาหาร
- 4 ขอให้เราแยกแยะว่าอะไรถูก
ขอให้เราเรียนรู้สิ่งที่ดีด้วยกัน
- 5 “ ท่านโยบกล่าวว่า ‘ ตัวข้าพเจ้าสุจริต
แต่พระเจ้าไม่ให้ความยุติธรรม
- 6 แม้ข้าพเจ้าเองเป็นฝ่ายถูก
ก็ยังถูกหาว่าโกหก
แม้ไม่ได้ทำผิดก็ยังถูกลงโทษ
เป็นแผลรักษาไม่หาย’
- 7 ท่านโยบเป็นคนอย่างไรหนอ
ดื่มด่ำความเย้ยหยันเหมือนดื่มน้ำ?
- 8 เข้าเป็นพวกกับคนชั่ว
คบกับคนเลว
- 9 เพราะท่านพูดว่า ‘ จะเสียเวลา
ทำตามชอบพระทัยพระเจ้าไปทำไมกันเล่า’
- 10 “ ฟังข้าพเจ้าเถิด ท่านผู้มีความเข้าใจ
ไม่มีวันที่พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์จะทำชั่ว
หรือทำผิดบาป
- 11 พระองค์ทรงสนองแก่นมนุษย์ตามความประพฤติ
ตามควรแก่การกระทำของเขา
- 12 เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงกระทำผิด
หรือผู้ทรงฤทธิ์จะบิดเบือนความยุติธรรม
- 13 ใครหนอแต่งตั้งพระองค์ไว้เหนือโลก?
ให้ควบคุมดูแลโลกทั้งหมด?

- 14 หากพระองค์ทรงประสงค์จะถอนจิตวิญญาณ¹⁴
และลมปราณของพระองค์ไปเสีย
- 15 มวลมนุษยชาติก็จะพินาศสิ้น
และกลับกลายเป็นฐีสีดั้งเดิม
- 16 “ หากท่านมีความเข้าใจ
ของจงฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า
- 17 ผู้ที่ซังความยุติธรรมจะปกครองได้หรือ?

ท่านจะกล่าวโทษองค์ผู้ทรงเกรียงไกรและเที่ยงธรรมหรือ?
- 18 ผู้ที่รักกับกษัตริย์ว่า ‘ พวกเจ้าไม่มีค่า’
และกับบรรดาเจ้านายว่า ‘ พวกเจ้าชั่วช้า’
- 19 พระองค์มิได้ลำเอียงเข้าข้างเจ้านาย
หรือเห็นแก่คนรวยมากกว่าคนจน
เพราะทุกคนล้วนพระองค์ทรงสร้าง?
- 20 ยามค่าคืนเขาทั้งหลายตายในชั่วพริบตา
พวกเขาสะดุ้งเฮือกแล้วตายจากไป
บรรดาผู้เกรียงไกรถูกรื้อไป มิใช่ด้วยน้ำมือมนุษย์
- 21 “ พระเนตรพระเจ้าเฝ้าดูวิถีทางของมนุษย์
ทรงเห็นทุกอย่างก้าว
- 22 ไม่มีที่มืดและเงาที่บิดๆ
ที่คนทำชั่วจะซ่อนตัวได้
- 23 พระเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้เวลาในการตรวจสอบมนุษย์
แ ล้วค่อยเรียกมาตัดสิน
- 24 ทรงทำลายผู้ยิ่งใหญ่ลงโดยไม่ต้องไต่สวน

¹⁴ 34:14 * หรือ “ พระวิญญาณ”

- และทรงตั้งคนอื่นแทนที่เขา
- 25 ทั้งนี้เพราะทรงสังเกตเห็นการกระทำของเขา
ทรงคว่ำเขาเสียในชั่วข้ามคืนเดียว
เขาก็ถูกขยี้แหลกลาญ
- 26 พระองค์ทรงลงโทษเขาต่อหน้าทุกๆ คน
โทษฐานกระทำความชั่ว
- 27 เพราะเขาหันเหจากการติดตามพระเจ้า
ไม่สนใจวิถีทางของพระองค์
- 28 เขากระทำให้เสียงร่ำร้องของผู้ยากไร้มาถึงพระเจ้า
พระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องของผู้ถูกข่มเหง
- 29 แต่หากพระองค์ทรงนิ่งอยู่ ใครจะกล่าวโทษพระองค์ได้
หากทรงช้อนพระพักตร์ไว้ ใครเล่าจะเห็นพระองค์
อย่างไรก็ดี พระองค์ทรงอยู่เหนือมนุษย์และเหนือประชาชาติ
- 30 ทรงป้องกันมิให้คนอธรรมขึ้นปกครอง
มิให้เขาวางข่ายดักประชาชน
- 31 หากมนุษย์ทูลพระเจ้าว่า ‘ ข้าพระองค์ผิดไปแล้ว
และจะไม่ทำผิดอีก
- 32 ที่ยังไม่รู้ไม่เห็น ขอทรงชี้แนะสั่งสอน
หากข้าพระองค์ได้ทำผิดไป จะไม่ทำเช่นนั้นอีก’
- 33 ควรหรือ ที่จะให้พระเจ้าตอบสนองตามที่ท่านกำหนด
ในเมื่อท่านไม่ยอมกลับใจสำนึกผิด
ท่านต้องเป็นฝ่ายตัดสิ้นใจ มิใช่ข้าพเจ้า
ฉะนั้นโปรดบอกสิ่งที่ท่านทราบ
- 34 “ บรรดาผู้มีความเข้าใจ
คนเฉลียวฉลาดที่ฟังข้าพเจ้าพูดกับข้าพเจ้าว่า
- 35 ‘ โย บพูดโดยขาดความรู้

- คำพูดของโยบขาดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง'
- 36 ขอให้โยบถูกทดสอบจนถึงที่สุดเถิด
เพราะตอบเหมือนคนชั่วร้าย
- 37 นอกเหนือจากทำบาปแล้ว เขายังกบฏอีก
เขาตบมือเยาะเย้ยอยู่ในหมู่พวกเรา
และพริ้งพริ้วคำพูดต่อว่าพระเจ้า' ”

35 เอลีชูกล่าวต่อไปว่า

2 “ ท่านคิดว่าถูกต้องแล้วหรือ?

ท่านพูดว่า

‘ พระเจ้าจะทรงลบล้างข้อกล่าวหาทั้งหมดของข้าพเจ้า’ ¹⁵

3 แต่ท่านก็ยังทูลพระองค์ว่า

‘ มีประโยชน์อะไรสำหรับข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าจะได้อะไรจากการไม่ทำบาป?’

4 “ ข้าพเจ้าขอตอบท่าน

และเพื่อนๆ ที่อยู่与您ด้วย

5 มองขึ้นไปบนท้องฟ้า

ดูหมู่เมฆสูงโผ้นเหนือท่านสิ

6 หากท่านทำบาปจะมีผลอะไรต่อพระองค์?

มาตรแม้นท่านทำผิดมากมายจะกระทบกระเทือนพระองค์อยู่

างไร?

7 หรือหากท่านชอบธรรม นั้นเป็นผลดีอันใดต่อพระองค์

พระองค์ทรงรับสิ่งใดจากมือท่านหรือ?

¹⁵ 35:2 * หรือ

‘ ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า’

- 8 ความผิดพลาดของท่านก็ส่งผลกระทบต่อคนอย่างท่าน
และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ท่านนี้
- 9 “ มนุษย์ร้องโอดครวญภายใต้การกดขี่ข่มเหง
วิงวอนขอให้พ้นมือผู้มีอำนาจ
- 10 แต่ไม่มีใครกล่าวว่า
‘ พระเจ้าองค์พระผู้สร้างของข้าอยู่ที่ไหน
ผู้ประทานบทเพลงในยามค่ำคืน
- 11 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสัตว์ทั้งหลายในโลก
และทำให้เราฉลาดกว่านกในอากาศ?’
- 12 พระองค์มิได้ทรงตอบเมื่อมนุษย์ร้องทุกข์
เนื่องจากความหยิ่งผยองของคนชั่ว
- 13 แท้ที่จริงพระเจ้ามิได้ทรงฟังคำวิงวอนไร้สาระของเขา
องค์พระผู้ทรงฤทธิ์ไม่ใส่ใจที่จะฟัง
- 14 พระองค์จะยังไม่รับฟังเมื่อท่านกล่าวว่า
ท่านไม่เห็นพระองค์
ว่าคดีความของท่านอยู่ต่อพระพักตร์
และท่านต้องรอคอยพระองค์
- 15 และยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านว่าพระองค์ไม่สังเกตเห็นความชั่วร้าย
ไม่ลงโทษด้วยพระพิโรธ
- 16 โยบ ท่านกล่าวออกมาอย่างไร้สาระเหมือนคนโง่
และพูดมากโดยปราศจากความรู้”

วิถีของพระเจ้าเกินที่เราจะเข้าใจ

36 เอลีฮูกล่าวต่อไปว่า

2 “ ขอให้รับฟังอีกสักหน่อย

- และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นว่า
มีอย่างอื่นอีกมากมายที่ต้องพูดแทนพระเจ้า
- 3 ข้าพเจ้าได้ความรู้มาจากแดนไกล
- จะชี้แจงให้ฟังว่าความยุติธรรมนั้นเป็นขององค์พระผู้สร้าง
- 4 มั่นใจเถิดว่าคำพูดของข้าพเจ้า เป็นความจริง
ผู้รอบรู้แท้จริงอยู่ต่อหน้าท่านแล้ว
- 5 “พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ แต่ถึงกระนั้นมิได้
ทรงเหยียดหยามผู้ใด
พระองค์ทรงยิ่งใหญ่และแน่วแน่ ในพระดำริ
6 พระองค์ไม่ปล่อยให้คนชั่วมีชีวิตอยู่
แต่ทรงปกป้องสิทธิให้แก่ผู้ทุกข์ทรมาน
- 7 ไม่ใช่พระเจ้าเนตรของพระองค์หันไปจากคนชอบธรรม
แต่ทรงให้เขานั่งบนบัลลังก์ ร่วมกับเหล่ากษัตริย์
และเชิดชูเขาตลอดไปต่างหาก
- 8 หากมนุษย์ถูกพันธนาการ
ถูกมัดด้วยบ่วงทุกข์ทรมาน
- 9 พระองค์ก็ทรงชี้แจงว่าเขาผิดที่ตรงไหน
เขาทำบาปด้วยความผยองอย่างไรบ้าง
- 10 ทรงทำให้เขาฟังการเตือนสอน
และทรงบัญชาให้เขารู้สำนึกหันหนีจากความผิดบาป
- 11 หากเขาเชื่อฟังและปรนนิบัติพระเจ้า
เขาจะใช้ชีวิตต่อไปด้วยความวัฒนาผาสุก
และปีเดือนของเขาจะเป็นที่อímเอมใจ
- 12 แต่หากเขาไม่ยอมฟัง
เขาจะพินาศด้วยคมดาบ

และ ต า ยโดยปราศจากความรู้

- 13 “ คนธรรมดาเก็บความขุ่นเคืองไว้ในใจ
แม้เมื่อพระองค์ทรงล่ำมเขาไว้
เขาก็ไม่ยอมร้องขอความช่วยเหลือ
- 14 เขาเสียชีวิตตั้งแต่วัยฉกรรจ์
ตายในหมู่ผู้ชายชายตัวตามสถานบุชา
- 15 แต่พระเจ้าทรงกอบกู้ผู้ที่ตกอยู่ในห้วงทุกข์
พระองค์ตรัสกับเขายามทุกข์ลำเค็ญ
- 16 “ พระองค์ทรงเกลี้ยกล่อมท่านให้ออกจากความทุกข์ยาก
มายังสถานที่กว้างขวางและน่าอภิรมย์
เพื่อยังความวัฒนาผาสุกแก่ท่านที่นั่น
- 17
บัดนี้ท่านมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการพิพากษาโทษอันควรแก่คน
ชั่วร้าย
อาญาและความยุติธรรมจู่โจมจับท่านแล้ว
- 18 ระวังเถิด อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยทรัพย์สมบัติ
อย่าให้สินบนก้อนใหญ่ทำให้ท่านเขวไป
- 19 ทรัพย์สินหรือความทุ่มเทพยายามใดๆ ของท่านนั้น
จะช่วยค้ำชูไม่ให้ท่านตกอยู่ในความทุกข์หรือ?
- 20 อย่าปรารถนายามค่าคืน
ซึ่งจะพรากผู้คนจากเหย้าเรือน
- 21 จงระมัดระวังมิให้หันไปหาความชั่วร้าย
- ซึ่งดูเหมือนท่านเต็มใจจะเลือกเอามากกว่าความทุกข์ทรมาน
- 22 “ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเป็นที่เทิดทูนยกย่อง

- ผู้ใดเล่าเป็นครูเสมอเหมือนพระองค์?
23 ใครจะบงการวิถีทางของพระองค์ได้
หรือกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงทำผิด?
- 24 อย่าลืมนกย่องพระราชกิจของพระเจ้า
ซึ่งมนุษย์ร้องเพลงสดุดี
- 25 มวลมนุษย์ชาติมองเห็น
เหล่ามนุษย์เฟื่องดูแต่ไกล
- 26 พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพียงไรเกินกว่าเราจะเข้าใจ!
พระองค์ดำรงอยู่มานานเท่าใด เกินกว่าเราจะรู้
- 27 “ พระเจ้าทรงรวบรวมไอน้ำขึ้นไป
หยุดไอน้ำไว้ แล้วกลั่นเป็นฝนรดสายน้ำ
28 ซึ่งฟ้าเทความชุ่มชื้นลงมาให้
และโปรยปรายแก่มนุษย์ชาติอย่างเหลือเฟือ
- 29
ผู้ใดเล่าสามารถเข้าใจได้ถ่องแท้ถึงการกระจายตัวของหมู่เมฆ
และการค้ำารนค้ำารามของฟ้าผ่า?
30 จงดูวิธีการที่ทรงกระจายฟ้าแลบรอบองค์
และให้น้ำชุ่มท้องทะเล
- 31 โดยวิธีนี้พระองค์ทรงเลี้ยงดูมวลประชาชาติ
และประทานอาหารให้อย่างอุดม
- 32 พระองค์ทรงกุมสายฟ้าแลบไว้ในพระหัตถ์
และบงการให้มันผ่าจุดที่หมาย
- 33 ฟ้าคำรนของพระองค์บอกให้รู้ว่าพายุตั้งเค้า
แม้แต่ฝูงสัตว์ก็บอกให้รู้ว่าพายุกำลังมา

- และสะทกสะท้านด้วยข้อนี้
- 2 ฟังสิ! ฟังเสียงกัมปนาทดังก้องจาก
พระโอษฐ์ของพระองค์
- 3 พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบใต้ฟ้าสวรรค์
และส่งออกไปไกลถึงสุดโลก
- 4 ติดตามด้วยพระสุรเสียงกึกก้อง
เป็นเสียงกระหึ่มด้วยเดชานุภาพ
เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง
ก็มีได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งใดไว้
- 5 พระสุรเสียงของพระเจ้าดังกึกก้องอย่างน่าอัศจรรย์
ทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่เกินกว่าเราจะเข้าใจ
- 6 ด้วยพระองค์ทรงบัญชาหิมะว่า
' จงตกลงมาบนแผ่นดินโลก'
และฝนห่าใหญ่ว่า ' ให้ตกลงมาบนแผ่นดิน'
- 7 พระเจ้าทรงหยุดงานของมนุษย์ในยามเช่นนี้
เพื่อมนุษย์ทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นจะรู้ถึงพระราชกิจข
องพระองค์
- 8 สัตว์ทั้งหลายเข้าสู่ที่กำบัง
พักอยู่ในถ้ำของมัน
- 9 พายุออกมาจากแหล่งของมัน
ความหนาวเย็นมากับลมกล้า
- 10 พระเจ้าทรงเป่าลมเหนือแม่น้ำ
ทำให้ห้วงน้ำกว้างใหญ่กลายเป็นน้ำแข็ง
- 11 พระองค์ทรงบรรจความชุ่มชื้นไว้ในเมฆ
และส่งสายฟ้าแลบของพระองค์ออกไป
- 12 พระหัตถ์ของพระองค์บังคับบัญชาสายฟ้า
มันกระทำทุกอย่างตามที่ทรงบัญชาทั่วพิภพโลก

13 พระองค์ส่งเมฆมาเพื่อทดสอบมนุษย์

หรือเพื่อรดแผ่นดินโลกและแสดงความรักของพระองค์

14 “ ฟังเถิด ท่านโยบเอ๋ย

จงนั่งพิจารณาสิ่งอัศจรรย์ทั้งปวงของพระเจ้า

15 ท่านทราบไหมว่า พระเจ้าทรงควบคุมเมฆ

และทำให้ฟ้าแลบได้อย่างไร?

16 ท่านทราบไหมว่าเมฆทรงตัวอยู่ได้อย่างไร?

ท่านทราบการอัศจรรย์ต่างๆ

ของพระองค์ผู้ทรงรอบรู้หรือ

17 ท่านผู้ร้อนอืดออดอยู่ในเสื้อผ้า

เมื่อแผ่นดินโลกชบเซาอยู่เพราะลมใต้

18 ท่านสามารถช่วยพระเจ้าคลี่ท้องฟ้าออกมา

ซึ่งแข็งเหมือนแผ่นทองสัมฤทธิ์ขัดเงาได้หรือ?

19 “ บอกเราสิว่าเราจะทูลพระองค์ว่าอะไรได้

เราไม่สามารถแถลงคดีของเรา

เนื่องจากความมิดของเรา

20 จะทูลพระองค์ได้หรือว่าเราอยากจะโต้ตอบพระองค์?

มีใครบ้างอยากจะถูกกลืนกินทั้งเป็น?

21 เพราะไม่มีใครสามารถมองดูดวงอาทิตย์

เนื่องจากความสว่างกล้าของมัน

ยามที่ลมพัดเมฆผ่านพ้นไป

22 พระเจ้าเสด็จมาจากทิศเหนือด้วยรัศมีเจิดจ้า

พระองค์เสด็จมาด้วยพระสิริอันน่าครั่นคร้าม

23 พระเจ้าทรงฤทธิ์สูงส่งเกินกว่าเราจะเข้าถึง

และฤทธิ์อำนาจของพระองค์เป็นที่เกิดทุน

ถึงกระนั้นด้วยความชอบธรรมและยุติธรรม
พระองค์มิได้ทรงกดขี่ข่มเหง

24 ฉะนั้น มวลมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์
พระองค์ไม่แยะแสรผู้คิดว่าตัวเองฉลาด”

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตอบโต้โยบ

38 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตอบโยบออกมา จากพายุว่า

2 “ ี่ใครหนอที่บดบังคำปรึกษาของเรา
ด้วยถ้อยคำที่ปราศจากความรู้?

3 จงคาดเอวอย่างลูกผู้ชาย
เราจะถาม แล้วเจ้าจงตอบ

4 “ เจ้าอยู่ที่ไหนเมื่อเราวางรากฐานของโลก?
หากเจ้าเข้าใจดี จงบอกเรามาเถิด

5 ใครนะ ที่กำหนดขนาดให้โลก? เจ้าย่อมรู้แน่เลย!
ใครหนอเป็นผู้ซึ่งเชือกวัด?

6 อะไรที่ค้ำจุนรากฐานของมันไว้
และใครเป็นผู้วางศิลามุมเอกของมัน

7 ขณะที่ดวงดาวแห่งรุ่งอรุณขับขานบทเพลง
และมวลทูตสวรรค์¹⁶โห่ร้องด้วยความชื่นชม?

8 “ ใครเป็นผู้ปิดประตูกันทะเล
เมื่อมันพุ่งขึ้นมาจากห้วงลึก

9 เมื่อเราใช้เมฆห่อคลุมไว้
ใช้ความมืดทึบห่อหุ้มมัน

¹⁶ 38:7 * หรือ บุตรของพระเจ้า

- 10 เมื่อเรากำหนดขอบเขตจำกัดมันไว้
ตั้งประตูและดาลกันไว้
- 11 และพูดว่า ‘ โกลแค่นี้แหละ
เจ้าจะไปไกลกว่านี้ไม่ได้อีกละนะ
คลื่นคะนองของเจ้าจะหยุดอยู่ตรงนี้แหละ’ ?
- 12 “ เจ้าเคยบงการรุ่งอรุณไหม
หรือกำหนดตำแหน่งแหล่งที่ให้แก่รุ่งสาง
- 13 เพื่อให้มันสาตฉายไปสุดโลก
และสลัดคนชั่วออกไปไซ้ไหม?
- 14 แผ่นดินเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา
เหมือนดินเหนียวซึ่งถูกตราประทับ
มีลักษณะต่างๆ
โดดเด่นออกมาเหมือนของเสื้อผ้าอาภรณ์
- 15 คนชั่วร้ายไม่ได้รับความสว่าง
และแขนที่เงื่อง่าของเขาก็ถูกหักเสีย
- 16 “ เจ้าเคยสำรวจตาน้ำที่มาจากห้วงสมุทร
หรือเดินในห้วงลึกของมันบ้างหรือเปล่า?
- 17 ประตูของความตายเคยเผยให้เจ้าเห็นบ้างไหม?
เคยเห็นประตูแห่งเงามัจจุราชหรือเปล่า?
- 18 เจ้ายังรู้ความกว้างใหญ่ของโลกหรือไม่?
หากเจ้ารู้ จงบอกเรามาเถิด
- 19 “ หนทางที่นำไปสู่แหล่งความสว่างอยู่ที่ไหน?
และความมืดพำนัก ณ ที่ใด?
- 20 เจ้านำมันกลับไปยังที่ของมันได้หรือ?
เจ้ารู้จักเส้นทางนำสู่ต้นตอของมันหรือ?

- 21 แน่ละ เจ้ายอมรู้
ก็เจ้าเกิดมาและอยู่มาหลายปีแล้วนี่นา!
- 22 “ เจ้าเคยไปเยือนคลังหิมะหรือ
เคยเห็นแหล่งลูกเห็บไซไซไหม
- 23 ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อยามยาก
สำหรับใช้ในศึกสงคราม?
- 24 ทางไปสู่จุดที่แสงสว่างกระจายตัวอยู่ที่ใด
หรือที่ซึ่งลมตะวันตกพัดกระจายไปทั่วโลกอยู่ที่ไหน?
- 25 ใครชุดช่องให้ห่าฝน
และทำทางให้ฟ้าคะนอง
- 26 เพื่อรดแดนกันดาร
ซึ่งไม่มีผู้อยู่อาศัย
- 27 เพื่อยังความชุ่มชื้นแก่ดินแดนอันแห้งแล้งแตกกระแหง
และให้หญ้าอ่อนผลิขึ้นมา?
- 28 ฝนมีพ่หรือ?
ใครให้กำเนิดหยาดน้ำค้าง?
- 29 น้ำแข็งออกมาจากครรภ์ของผู้ใด
ใครให้กำเนิดน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์
- 30 น้ำนั้นแข็งตัวเหมือนศิลาเมื่อใด
พื้นผิวแห่งห้วงน้ำลึกแข็งตัวเมื่อใด?
- 31 “ เจ้ามัดดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มก้อนได้หรือ?
หรือคลายเชือกให้ดาวไถได้หรือ?
- 32 เจ้าสามารถนำหมู่ดาวต่างๆ มาตามกำหนดของมันได้หรือ
หรือนำกลุ่มดาวจะเข้พร้อมทั้งบริวารของมันโคจรได้หรือ?

33 เจ้ารู้กฎระเบียบของจักรวาลหรือ?
เจ้าตั้งอาณาจักรของมันเหนือโลกได้หรือ?

34 “ เจ้าสามารถร้องบอกเมฆ
และทำให้มันหยุดฝนลงมาหรือ?

35 เจ้าบันดาลให้ฟ้าแลบปรากฏได้หรือ?
มันบอกกับเจ้าว่า ‘ ผู้ทาสพร้อมแล้ว ’ หรือ?

36 ใครเป็นผู้ให้สติปัญญาแก่จิตใจ
หรือความเข้าใจแก่ดวงความคิด?

37 ใครฉลาดพอที่จะนับจำนวนเมฆได้ครบ?
ใครเป็นผู้เอียงคนโทน้ำแห่งสวรรค์ลงมา

38 เมื่อฝุ่นธุลีแห่งกรัง
และก้อนดินเกาะกันแน่น?

39 “ เจ้าล่าเหยื่อให้นางสิงห์
และเลี้ยงดูสิงโตที่หิวโหยหรือ

40 เมื่อมันนอนอยู่ในถ้ำ
หรือซุ่มรออยู่ในที่กำบัง?

41 ใครเป็นผู้เลี้ยงดูนกกา
เมื่อลูกอ่อนของมันร้องทูลต่อพระเจ้า

ขณะที่กระเสื่อ ก ก ร ะ ส น เ พ ร า ะ ข า ด อ า ห า
ร ?

39 “ เจ้ารู้หรือไม่ว่าแพะภูเขาตกลูกเมื่อใด?
เจ้าเคยเห็นกวางตัวเมียคลอดลูกอ่อนหรือ?

2 เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันตั้งท้องอยู่ที่เดือน?
เจ้ารู้เวลาที่มันตกลูกหรือ?

- 3 คือเมื่อมันหมอบตัวลงให้กำเนิดลูกอ่อน
ไม่ต้องอ้อมท้องอีกต่อไป
- 4 ลูกอ่อนของมันเติบโตขึ้นในทุ่งกว้าง
แล้วก็จากไปไม่กลับมาอีก
- 5 “ใครปล่อยลาป่าให้เป็นอิสระ?
ใครแกะเชือกที่ผูกมันไว้?
- 6 เราได้จัดที่ให้มันไว้ในป่ากันดาร
และให้ยานดินโป่งเป็นที่อาศัยของมัน
- 7 เพราะมันเกลียดเสียงอึกทึกของตัวเมือง
และไม่ต้องการให้มีผู้ขี่มาตะโกนใส่
- 8 แนวเขาเป็นทุ่งหญ้าของมัน
ที่นั่นมันเสาะหาหญ้าทุกยอด
- 9 “วัวกระทิงยอมรับใช้เจ้าหรือ?
มันจะอยู่ข้างๆ รางหญ้าของเจ้าในยามค่ำคืนหรือ?
- 10 เจ้าสามารถจับมันมาลากไถให้เจ้าหรือ?
มันจะยอมไถที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ?
- 11 เจ้าจะฟังพากำลังมหาศาลของมันได้หรือ?
เจ้าจะมอบงานหนักให้มันทำได้หรือ?
- 12 เจ้าจะเชื่อใจมันให้นำเมล็ดข้าวของเจ้า
มายังลานนวดข้าวได้หรือ?
- 13 “นกกระจอกเทศกระพือปีกอย่างไร้เรื่อง

แต่ปีกของมันไม่อาจเทียบกับปีกและขนของนกกระสาดำ
- 14 มันวางไข่ที่พื้น
เพื่อกกให้อุ่นกลางทราย

- 15 ลืมไปว่าอาจจะมีคนเหยียบแตก
หรือสัตว์ป่ามาทำลายเสียหาย
- 16 มันทำกับลูกอ่อน รวากับว่านั่นไม่ใช่ลูก
และมันไม่ใส่ใจแม้ว่าจะเหนื่อยเปล่า
- 17 เพราะพระเจ้ามิได้ให้สติปัญญาแก่มัน
หรือให้มันรู้จักคิด
- 18 แต่เมื่อมันขยับวิ่ง
มันก็ยิ้มเยาะม้าและผู้ขี่
- 19 “ เจ้าได้ให้พละกำลังแก่ม้า
และให้แพ่งคอปลิวไสวแก่มันหรือ?
- 20 เจ้าให้มันแผ่นโผนเหมือนตึกแดนหรือ?
เสียงร้องของมันน่าเกรงขาม
- 21 มันตะกุกดิน ปีติยินดีในพละกำลังของมัน
และตรงรี่เข้าไปใส่ศัตรู
- 22 มันหัวเราะเยาะความกลัว ไม่เกรงสิ่งใด
และมันไม่วิ่งหนีคมดาบ
- 23 แม้เมื่อลูกธนูพุ่งมาทางด้านข้าง
พร้อมกับทวนและหอกที่ส่งประกายแวววาว
- 24 มันตะกุกพื้นดินอย่างดุเดือด
และไม่ยอมอยู่นิ่งเมื่อเสียงแตรดังขึ้น
- 25 เมื่อได้ยินเสียงแตร มันร้องตะโกน ‘ ฮีเฮ!’
ได้กลืนสงครามแต่ไกล
เสียงโห่ร้องออกศึก เสียงตะโกนของนายทัพ
- 26 “ เหยี่ยวทะยานขึ้นฟ้าและคลี่ปีกบินไปทางใต้
ด้วยปัญญาของเจ้าหรือ?
- 27 นกอินทรีบินขึ้นสูงไปหาที่สร้างรัง

- ตามคำสั่งของเจ้าหรือ?
- 28 มันอาศัยอยู่บนหน้าผาและพักอยู่ที่นั่นยามค่ำคืน
ชะงอกผาคือที่กำบังเข้มแข็งของมัน
- 29 จากที่นั่นมันเสาะหาอาหาร
ตาของมันมองเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
- 30 ลูกของมันขยอกเลือดลงไปในคอ
มันไปทุกแห่งที่มีการเช่นฆ่า”

ข้าพระองค์ด้วยคำ

- 40 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับโยบว่า
- 2
- “ ผู้ที่โต้แย้งกับพระเจ้าทรงฤทธิ์มีอะไรจะตั้งเตือนพระองค์หรือ?
ให้คนที่ปรักปรำพระเจ้าตอบมาสิ!”
- 3 โยบจึงกราบทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า
- 4 “ ข้าพระองค์ไร้ค่า แล้วจะทูลตอบพระองค์ว่าอะไร?
ข้าพระองค์เอามือปิดปากไว้
- 5 ข้าพระองค์พูดไปครั้งหนึ่งแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่มีคำตอบ
พูดไปถึงสองครั้งแล้ว ข้าพระองค์จะไม่พูดอีก”
- 6 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับโยบจากพายุว่า
- 7 “ จงคาดเอวไว้อย่างลูกผู้ชาย
เราจะถาม แล้วเจ้าจงตอบ
- 8 เจ้าจะลบหลู่ความยุติธรรมของเราหรือ?
และหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายถูกหรือ?
- 9 เจ้ามีแขนแข็งแรงเหมือนแขนพระเจ้าหรือ
เจ้าเปล่งกัมปนาทเหมือนพระเจ้าได้หรือ?

- 10 ถ้าเช่นนั้นจงประดับตัวด้วยศักดิ์ศรีและบารมี
ห่มตัวด้วยเกียรติยศและเดชานุภาพ
- 11 ระบายความเกรี้ยวกราดของเจ้าออกมาสิ
มองดูคนหยิ่งผยอง และปราบเขาให้ตกต่ำลงมาสิ
- 12 จงมองดูคนยโสโอหังและลตฐานะของเขา
บัดขี้คนชั่วร้าย ณ ที่ซึ่งเขายืนอยู่สิ
- 13 จงคว่ำเขาลงในฝุ่นธุลี
กลบหน้าเขาไว้ในหลุมฝังศพ
- 14 แล้วเราจะยอมรับว่า
มือขวาของเจ้าช่วยตัวเจ้าได้
- 15 “ จงมองดูเบเฮโมท¹⁷เกิด
เราได้สร้างมันขึ้นมา เหมือนที่เราสร้างเจ้า
มันกินหญ้าเหมือนวัว
- 16 ดูมันเฝ้าอันทรงพลัง
และกล้ำเนื้อท้องของมันสิ
- 17 หางของมันกวัดไกวเหมือนสนชืดาร์

เส้นเอ็นต้นขาของมันสานเข้าด้วยกันอย่างเหนียวแน่น
- 18 กระดูกของมันเหมือนท่อทองสัมฤทธิ์
แข้งขาของมันเหมือนท่อนเหล็ก
- 19 มันจัดอยู่ในอันดับแรกของบรรดาผลงานที่พระเจ้าทรงสร้าง
องค์พระผู้สร้างเข้าใกล้มันพร้อมด้วยดาบ
- 20 ผลผลิตแห่งภูเขาเป็นอาหารของมัน
และสัตว์ป่าทั้งหลายวิ่งเล่นอยู่ใกล้ๆ
- 21 มันนอนลงใต้กอบัว

¹⁷ 40:15 * อาจจะเป็นฮิปโปโปแตมัส หรือ ช้าง

- กำบังตัวโดยอาศัยต้นอ้อในบึง
- 22 มันซ่อนตัวใต้เงาบัว
กลางหมุดันไค้ริมน้ำ
- 23 แม่น้ำอันปั่นป่วนมิได้รบกวนสมาธิมัน
แม้เมื่อจอร์แดนอันเอ่อท้นซัดเข้าใส่ปากมัน
- 24 ใครอาจจับมันที่ตาแล้วลากไป
หรือเอาห้วงคลองจุมกสนตะพายมันไปได้?

จับเลวีอาธาน

- 41 “ เจ้าจับเลวีอาธาน¹⁸ด้วยเบ็ดได้หรือ
เอาบ่วงคล้องลันมันได้หรือเปล่า?
- 2 เจ้าสามารถเอาเชือกสนตะพายจุมกมัน
เอาตะขอแทงขากรรไกรมันได้หรือ?
- 3 มันจะวอนขอความเมตตาจากเจ้า?
พูดอ่อนหวานกับเจ้าหรือ?
- 4 มันจะยินยอมตกลง
เป็นทาสรับใช้ของเจ้าตลอดชีวิตหรือ?
- 5 เจ้าจะสามารถเลี้ยงดูมันเหมือนนก
และยกมันให้เป็นเพื่อนเล่นของลูกสาวเล็กๆ
ของเจ้าหรือ?
- 6 พ่อค้าจะมาต่อราคาซื้อมัน
แบ่งขายกันหรือ?
- 7 หลาวจะระคายผิวของมันหรือ
ฉมวกจะระคายหัวของมันหรือ?
- 8 หากเจ้าลงมือจับมันสักครั้ง
เจ้าจะจดจำการต่อสู้และเช็ดขยาดไม่กล้าทำอีก!

¹⁸ 41:1 * อาจจะเป็นจรเข้

- 9 เป็นความหวังลมๆ แล้งๆ ที่คิดจะปราบมัน
แค่เห็นมันก็ใจฝ่อแล้ว
- 10 ไม่มีใครดูร้ายพอที่จะไปขย้ำมัน
ก็แล้วใครเล่ากล้ายื่นขึ้นต่อหน้าเรา?
- 11 ใครเล่าจะมาเอ่ยอ้างฟ้องร้องเรา ซึ่งเราต้องชดใช้ให้?
ทุกสิ่งภายใต้สวรรค์เป็นของเรา
- 12 “ เราจะไม่งดกล่าวถึงแข่งขา กำลัง
และเรือนร่างอันสง่างามของมัน
- 13 ใครอาจถลกผิวหนังของมัน?
ใครอาจคล้องบังเหียนให้มัน?
- 14 ใครจะกล้าจับปากของมันเผยอ
ซึ่งมีฟันน่ากลัวเรียงอยู่?
- 15 หลังของมันมีเกล็ดเหมือนโล
ซ้อนถี่แนบกันเป็นแถว
- 16 ผนึกเรียงกันแน่น
ไม่มีลมผ่านเข้า
- 17 มันเกาะติดกันสนิท
ยึดแน่นจนไม่อาจแยกจากกันได้
- 18 เวลามันจาม มีแสงแวบวาบ
ดวงตาของมันดั่งแสงยามรุ่งอรุณ
- 19 เปลวเพลิงพุ่งออกจากปากของมัน
มีประกายไฟแลบออกมา
- 20 ควันคละคลั่งจากรูจมูกของมัน
เหมือนไอพวยพุ่งจากกาน้ำเดือดซึ่งใช้กกเป็นฟืน
- 21 ลมหายใจของมันจุดถ่านให้ลุกโชน
และเปลวไฟพุ่งขึ้นมาจากปากของมัน
- 22 คอของมันมีกำลังมหาศาล

- ความอกสันขวัณแขวนนำหน้ามันไป
- 23 เนื้อของมันเกาะติดกันแน่น
แข็งหนาและขยับไม่ได้
- 24 หน้าอกของมันแข็งดั่งศิลา
แกร่งดั่งแทนของหินโม
- 25 เมื่อมันลุกขึ้น ผู้แข็งแรงที่สุดก็อกสันขวัณหาย
พอมันขยับตัว พวกเขาก็ใจฝ่อ
- 26 ดา บ หอก หลาว แหล่น
อาวุธใดๆ ไม่มีผลต่อมัน
- 27 เหล็กไม่ต่างอะไรกับฟางสำหรับมัน
และทองสัมฤทธิ์คือไม้ฝุๆ
- 28 ลูกศรไม่สามารถทำให้มันหนีเตลิด
หินสลิ้งก็เหมือนแกลบ
- 29 สำ ห รับมันกระบองก็เป็นเช่นฟางเส้นหนึ่ง
และมันหัวเราะเยาะหอกที่พุ่งเข้าไป
- 30 ท้องของมันปกคลุมด้วยเกล็ดแหลมเหมือนเศษหม้อแตก
มันคืบกายผ่านโคลนไปเหมือนเลื่อนนวดข้าว
- 31 มันทำให้ห้วงลึกปั่นป่วน
ท้องทะเลพลุ่งพล่านเหมือนหม้อน้ำมันเดือด
- 32 มันทิ้งระลอกฟองผุดประกายอยู่ข้างหลัง
ใครเห็นคงนึกว่าทะเลมีผมหงอกขาว
- 33 ไม่มีอะไรอื่นอีกแล้วในโลกที่เสมอเหมือนมัน
เป็นสัตว์ซึ่งไม่รู้จักความกลัว
- 34 ในบรรดาสัตว์ทั้งปวงมันภาคภูมิที่สุด
เป็นราชาเหนือสรรพสิ่งที่โอ้อ่า”

โอบยอรับผิด

42 โอบยอรับผิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

- 2 “ ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้
พระดำริของพระองค์ไม่มีอะไรขวางได้
- 3 พระองค์ตรัสถามว่า
‘ ใครหนอที่บดบังคำปรึกษาของเราไว้โดยปราศจากความรู้?’
ข้าพระองค์เองพูดสิ่งที่ตัวเองไม่เข้าใจ
สิ่งที่อัศจรรย์เกินความรู้ของข้าพระองค์
- 4 พระองค์ตรัสว่า ‘ ฟังเถิด เราจะพูด
เราจะถามเจ้า แล้วเจ้าจงตอบเรา’
- 5 หูของข้าพระองค์เคยได้ยินถึงเรื่องของพระองค์มาก่อน
แต่บัดนี้ตาข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์แล้ว
- 6 ฉะนั้นข้าพระองค์จึงชิงชังตัวเอง
สำนึกผิดในกองธุลีและขี้เถ้า”

โยบอธิษฐานเพื่อสหาย

7เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับโยบจบแล้ว

ก็ตรัสกับเอลีฟัสแห่งเทมานว่า

“ เราโกรธเจ้ากับเพื่อนอีกสองคนของเจ้า

ด้วยว่าเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง

เหมือนดังโยบผู้รับใช้ของเรา 8บัดนี้จงนำวัวผู้เจ็ดตัว

และแกะผู้เจ็ดตัวไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา

และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับพวกเจ้าเอง

แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า

เราจะรับคำอธิษฐานของโยบ

และไม่ลงมือกระทำกับเจ้าตามความโง่เขลาของเจ้า

เจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเรา”

9ฉะนั้นเอลีฟัสแห่งเทมาน บิลดัดแห่งซูอาห์

และโศฟาร์แห่งนาอามาห์

จึงกระทำตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสบัญชา
และองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงรับคำอธิษฐานของโยบ

ซาตานปราศัย พระเจ้าทรงป้อนบำเหน็จสองเท่า
10หลังจากที่โยบอธิษฐานเพื่อเพื่อนๆ แล้ว
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงทำให้ท่านเจริญรุ่งเรืองอีกครั้งหนึ่งและมั่งมี
กว่าเดิมสองเท่า

11แล้วพี่น้องชายหญิงและทุกคนที่รู้จักกันมาแต่ก่อน
พากันมาร่วมเลี้ยงฉลองในบ้านของโยบ
ปลอบประโลมความทุกข์ลำเค็ญต่างๆ
ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอนุญาตให้เกิดแก่โยบ
แต่ละคนนำเงินและแหวนทองคำคนละวงมามอบให้แก่ท่าน
12องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอวยพรแก่โยบในบ้านปลายของชีวิตมาก
ยิ่งกว่าตอนต้น บัดนี้ท่านมีแกะ 14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้
1,000 คู่ และลา 1,000 ตัว 13ท่านมีบุตรชาย 7 คน บุตรสาว 3
คน 14บุตรสาวคนแรกของท่านชื่อว่าเยมีมาห์
คนที่สองชื่อเคลียาห์
คนที่สามชื่อเคเรนหับปุค15ตลอดทั่วแดนนั้นไม่มีหญิงสาวคนใดงา
มเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ
ท่านได้จัดแบ่งมรดกให้พร้อมกันกับบุตรชาย

16หลังจากนั้นโยบมีอายุยืนยาวต่อไปอีก 140 ปี
มีชีวิตอยู่เห็นหลานเหลนถึงสี่ชั่วอายุ 17แล้วในที่สุดท่านก็สิ้นชีวิต
เป็นคนแก่หง่อมทีเดียว